

número 2 _primavera 2024

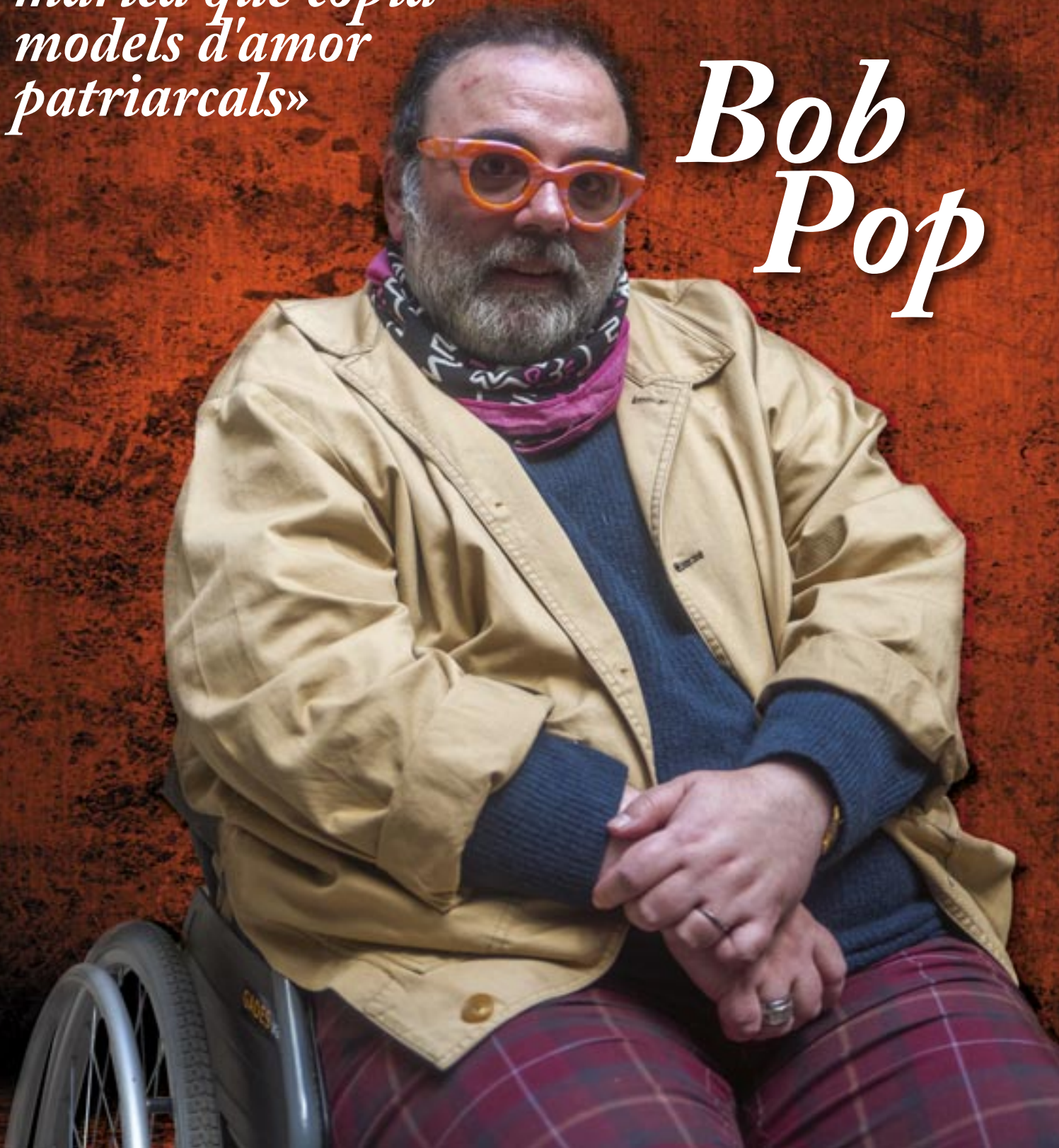

La publicació de reflexió LGTBI+

Orgull

*«No crec en l'amor
marica que copia
models d'amor
patriarcal»*

*Bob
Pop*

L'ORGULL MÉS

GRAN

L'orgull que
ens fa créixer

Mar Sifre Rigol

Cap de Redacció d'Orgull

L'algoritme contra el col·lectiu LGTBI+

Fa tres mesos que vam estrenar *Orgull* i la rebuda ha estat d'allò més dolça. Segurament la nostra arribada ha estat benvinguda perquè calia una publicació on el col·lectiu LGTBI+ pogués trobar tot allò que és del seu interès. Des d'articles d'opinió fins a notícies internacionals, però també reportatges o entrevistes en profunditat. A més, és clar, som un espai segur i de representació per a totes les sigles, o com a mínim així procurem que sigui. A poc a poc i bona lletra.

El que no ens esperàvem és que una de les dificultats que ens trobaríem, i que no sembla que ens en puguem desempallegar, és l'LGTBI-fòbia i el masclisme de l'algoritme de les xarxes socials. Això sí que ens juga a la contra. No només a nosaltres, és evident, sinó a gran part del contingut LGTBI+ que s'intenta moure per internet.

Ens en vam adonar el primer dia que sortíem a la llum, quan Facebook ens va vetar la publicitat en una publicació de l'article d'Ada Colau on deia: "Ha estat un orgull ser la primera dona bisexual alcaldessa de Barcelona". El mateix va succeir a Instagram. Segons les plataformes de Mark Zuckerberg, infringíem les seves normes d'ús. No especificava quines, però suposem que va ser per la paraula "bisexual".

Tenim motius per pensar-ho: ens va passar el mateix amb la notícia de l'embaràs de l'influencer Dulceida i la confirmació de la relació de la Rosalía i la Hunter Schafer. Aquí també fèiem servir la paraula "bisexual" i tampoc se'ns va permetre publicitar la peça. En aquest cas, vam canviar el titular —vam treure la paraula maleïda—, però un altre cop ens van rebutjar la publicitat.

Tornàvem a no saber què més passava, així que vam provar de canviar la imatge. Fins al moment, havíem posat una foto de la Rosalía i la Hunter Schafer assegudes una a tocar de l'altra de manera afectuosa. Al costat, la Dulceida i l'Alba Paul, la seva parella, rient a punt de fer-se un petó. Vam modificar les imatges i, per fi, ens van deixar en pau.

«Les seves regles del joc de Facebook atempten contra nosaltres, contra la llibertat de ser del col·lectiu LGTBI+»

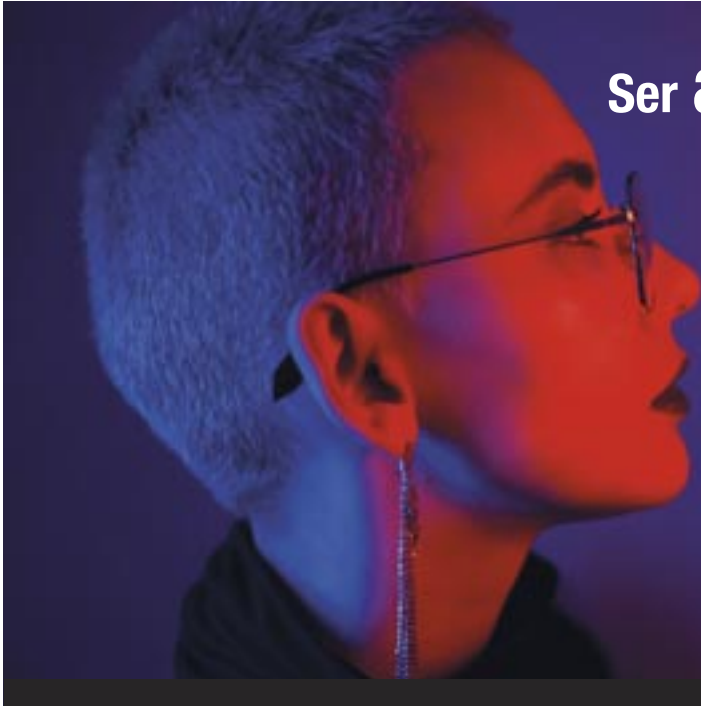
Canvi de titular i d'imatges. Cap referència a l'orientació sexual de les implicades i cap foto on sortissin d'una manera romàntica entre elles. Aquesta va ser l'única manera per aconseguir promocionar la notícia a Facebook. Les seves regles del joc atempten contra nosaltres, contra la llibertat de ser del col·lectiu LGTBI+.

Tal com comentava al principi, això no només afecta *Orgull*. Algunes de les cançons de la cantant Maio, per exemple, estan classificades com a "contingut sensible" a X —antic Twitter. És cert que les lletres de la Maio sovint parlen explícitament de sexe, però no més que altres temes d'artistes heterossexuals. En el seu cas, en canvi, no els veten. La diferència és que són la norma.

I llavors, em pregunto: com podem treballar per fer-nos un lloc en l'espai mediàtic si les normes estan fetes contra nosaltres? Com arribarem a tothom si l'algoritme ens invisibilitza de manera sistemàtica? No tenim la resposta, però ho intentarem. Trampejarem les regles del joc. No juguem en igualtat de condicions, però no defallirem. Denunciar l'LGTBI-fòbia, també de l'algoritme, forma part de la raó de ser d'*Orgull*.

ser asexual en un societat hipersexualitzada

pàgina 24

Entrevista a Bop Pop_pàgina 10

Agenda Orgullosa_pàgina 36

Mirada Internacional_pàgina 32

Col·lectiu LGTBI+ a les arts_pàgina 38

Relat Literari per Núria Marín_pàgina 48

Cada dia, a Orgull.barcelona

03_Mar Sifre Rigol

22_Joan Rodríguez

05_Javi Rodríguez

29_Susanna Segovia

07_Xavier Florensa

31_Naomi Lladó

09_Judith Juanhuix

34_Jordi Capdevilla

21_Mar Viader

41_Alma Gamper Saez

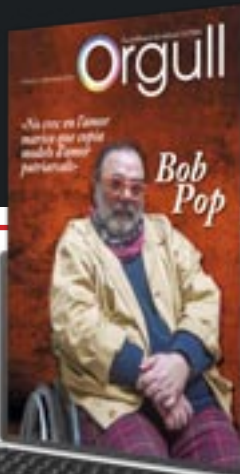
Opinions

43_Elena Longares

45_Eugeni Rodríguez

46_Laura Pi

50_Jordi Petit

Revista Orgull n° 2 primavera 2024
Edita: Grup Comunicació 21

Editor: David Centol i Lozano
Director General: Marcelo Villanueva
Cap de Redacció: Mar Sifre Rigol
Directora d'Art: Marga Moreno
Correcció: Andreu González-Castro

Control d'OJD / PGD

mar@orgull.barcelona
publicitat@comunicacio21.com
www.orgull.barcelona

Fundada l'any 2024
Dipòsit Legal DL B 4315-2024

grup comunicació21

Javi Rodríguez

Comissionat de Polítiques d'Infància, Adolescència,
Joventut i LGTBI de l'Ajuntament de Barcelona

Ser dels marges a la perifèria

Recordo el dia que vaig trepitjar la llibreria Acció Perifèrica, ben a prop de Virrei Amat, al districte de Nou Barris. Un petit projecte que des del primer moment es pot veure que neix de la passió i la vocació dels seus impulsors: el José i la Noe, dos cosins del districte que decideixen apostar-hi, gairebé com una reivindicació militant.

En aquella visita vam tractar diversos temes, com les dificultats d'obrir un negoci com a persones joves, amb una vocació clarament de servei i una vinculació a les arrels de barri. Però un dels aspectes més importants que recordo me'l va destacar el José: el *sexili* de barri. És a dir, haver d'abandonar el barri on vius per tal de relacionar-te, per participar en la xarxa col·lectiva o, en algunes ocasions, per fugir d'un entorn quasi asfixiant.

Aquest concepte pot semblar novedós com a tal, però ha existit tota la vida. I és que els ciutadans LGTBI sempre hem hagut d'abandonar la zona de confort per tal de trobar allò que hem necessitat com a col·lectiu. Així, no és infreqüent que tot el nostre teixit s'hagi centralitzat en petites àrees a totes les ciutats del món.

Aquest fenomen ha provocat una sensació generalitzada que els *afers LGTBI* només es gestionen a determinades zones de les ciutats. En el nostre cas, a l'epicentre de l'anomenat *Gaixample*, que va esdevenir espai segur per al col·lectiu en una època on no era tasca fàcil.

Ara comencen a aparèixer iniciatives com aquesta, o com Mosaiq al Carmel o l'Associació Arcoiris al barri Gòtic. Un impuls decidit que van iniciar entitats com el Grup d'Amics Gais o ACATHI, al districte de Sant Andreu, i que han permès que avui dia sigui un dels districtes més implicats en les jornades reivindicatives del col·lectiu.

Per això, és important reconèixer el coratge de tots aquells i aquelles que estan transformant la ciutat amb aquesta idea. Perquè som a tot arreu i ara toca demostrar-ho.

L'Ajuntament de Barcelona està compromès a seguir potenciant aquest efecte amplificador, donant-nos suport en aquestes iniciatives. Així, Nou Barris i la Sagrada Família compten amb biblioteques especialitzades en temàtica LGTBI, i celebrem a diversos districtes activitats vinculades al col·lectiu amb una mirada territorial, a escala de barri.

Encara recordo com quan era adolescent no vaig tenir

«Els ciutadans LGTBI sempre hem hagut d'abandonar la zona de confort per tal de trobar allò que hem necessitat com a col·lectiu»

cap tipus de referència LGTBI a la meua vida. Ni coneguts, ni familiars, ni un espai públic que reconegués el nostre col·lectiu. I recordo veure al meu barri la bandera LGTBI al rètol de la Fundació Enllaç com a únic testimoni que em recordava que existíem.

Per això, enguany l'Ajuntament de Barcelona impulsem una campanya de ciutat que intentarà arribar allà on molts pensen que no hi som. Serem allà on alguns creuen que "ser LGTBI no passa". Un missatge positiu i de reforç amb ocasió del mes de l'orgull que envii un missatge a l'adolescent actual que encara navega per la seva identitat i, en general, a totes aquelles persones, arreu de la ciutat, que potser encara viuen atrapades en una identitat de la qual encara no es poden alliberar. La base de l'orgull de barri, convertir-lo en un esdeveniment de ciutat que ens interpel·li a tots i totes, visquem a la Marina del Prat Vermell, al Clot, a Pedralbes o a Roquetes.

Perquè, com deia abans, som a tot arreu i ara toca demostrar-ho.

ACOMPANYAMENT

A ADOLESCENTS I JOVES LGTBI+

CRUÏLLES

Cruïlles és un espai on tots els camins al voltant de la sexualitat i el gènere són possibles. On gèneres, sexualitats i identitats es troben, conflueixen, interseccionen, i on sempre podem tornar per reflexionar i escollir i/o crear un altre camí.

És un espai on les persones joves es poden sentir acompanyades en relació a la diversitat afectivosexual i de gènere en un moment en que ho puguin necessitar, i que serveixi per continuar el seu propi camí.

Com si soc una persona adolescent o jove adulta lesbiana, gai, bisexual, pansexual, trans, intersexual, asexual, i...

- Tinc consultes sobre la meua sexualitat i les meves relacions
- ▲ Necessito un espai on poder compartir situacions relacionades amb la meua orientació afectivosexual i/o la meua identitat de gènere.

M'hi puc dirigir tant si soc una persona adolescent o jove adulta, i ...

- Tinc dubtes sobre la meua orientació afectivosexual i/o la meua identitat de gènere.
- Vull iniciar un trànsit de gènere i tinc dubtes i/o no sé com fer-ho.

Obrim de dilluns a divendres
d'11 h a 19.30 h i dissabtes d'11 h a 19 h
(dimarts i dijous de 14 a 16 h tancat)

Al Cruïlles puc compartir la meua realitat com a adolescent i jove LGTBI+

☎ 934 151 000 📞 687 74 86 40

cruilles@centrejove.org

Xavier Florensa

Director general de Polítiques Públiques LGBTI+
de la Generalitat de Catalunya

Contra l'LGBTI-fòbia, polítiques, recursos i serveis

El Dia Internacional contra l'LGBTI-fòbia es commemora el 17 de maig perquè tal dia de 1990 l'Organització Mundial de la Salut va eliminar, per fi, l'homosexualitat de la llista de malalties mentals. Un fet que en el cas de les persones trans* no va ser possible fins al 2018.

Enguany s'ha commemorat en un context particular, a cavall entre legislatures. Al final d'un mandat en què el Govern de la Generalitat, per primera vegada, ha assumit la transformació feminista com un eix d'acció de govern, amb el compromís de treballar incansablement per garantir els drets humans de totes les persones, com les que pateixen discriminacions o violències per raó de la seva orientació sexual, identitat o expressió de gènere.

És evident que, malgrat els avenços dels darrers anys, l'LGBTI-fòbia segueix ben present en tots els àmbits de la societat. I avui té més altaveus que mai, davant del creixement de l'extrema dreta i dels grups antidrets, que qüestionen l'existència del col·lectiu LGBTI+ i amenacen uns drets que han costat molt de conquerir.

Així ho mostren les dades recollides a la Radiografia de l'LGBTI-fòbia de Catalunya 2023, un informe del Departament d'Igualtat i Feminismes que recull les dades oficials de tots els fets registrats en aquest àmbit.

Durant l'any passat, la Generalitat va registrar 670 situacions de LGBTI-fòbia a Catalunya. D'aquestes, 351 són incidències gestionades per la Direcció General de Polítiques Públiques LGBTI+, 37 són denúncies administratives rebudes per l'Oficina d'Igualtat de Tracte i No-discriminació i 282 corresponen a denúncies interposades als Mossos d'Esquadra.

Malgrat que les dades augmenten any rere any, això no vol dir que actualment es produeixin més situacions discriminatòries que temps enrere, sinó que avui disposem d'una legislació potent en matèria d'igualtat, de més serveis especialitzats (com la Xarxa SAI LGBTI+, amb 115 serveis distribuït arreu del país) i de millors mecanismes de denúncia davant de qualsevol vulneració de drets. Unes eines que han permès augmentar la consciència col·lectiva i fer visibles situacions de discriminació que abans quedaven ocultes i, per tant, impunes.

«Malgrat que moltes persones continuen patint situacions de discriminació, avui tenim un país amb més eines per avançar cap a la seva erradicació»

Però, sobretot, podem afirmar que les institucions estem sabent acompanyar millor les víctimes de discriminació i que estem avançant en la reparació del dany i en l'establiment de garanties de no repetició. Malgrat que moltes persones continuen patint situacions de discriminació, avui tenim un país amb més eines per avançar cap a la seva erradicació, i això és una victòria col·lectiva a preservar i a continuar fent créixer.

La lluita contra LGBTI-fòbia va començar fa molts anys impulsada pel moviment LGBTI+ i no acaba avui. Si una cosa hem après els darrers anys és que els drets assolits no estan garantits i que cal defensar-los cada dia i a tot arreu, amb el màxim compromís polític i l'aliança imprescindible entre les institucions i la societat civil. Només així continuarem avançant cap a una Catalunya lliure d'LGBTI-fòbia.

FUNDACIÓ **ENLLAÇ**

Treballem per les persones grans LGTBIQ+

Estem al teu costat!

Activitats, orientació i suport.

Contacta amb nosaltres a:
informacio@fundacioenllac.cat o
934573739

Judith Juanhuix

Científica i activista trans

Woke és

No és estrany que en aquest primer quart de segle, una època líquida, de *fake news* i intel·ligències artificials, el concepte *woke* hagi tingut tanta fortuna. És un terme rodó i esmunyedís perquè és, en si mateix, *woke*. Quina és la irrealitat que invoca, en quina *normalitat* es fonamenta? En un dels principals àmbits d'aplicació, el gènere, la pressió comunicativa de la ultradreta i del feminisme reaccionari empeny fort el discurs del que és o no és *woke* cap al seu camp, però em permeto creure que les persones trans en podem aportar una definició més àmplia i objectiva. Al capdavant, som usuàries avançades del gènere, i n'hem explorat els límits. Així doncs, en temps d'eleccions i guerra cultural, m'atreveixo a dir-hi la meva: què és ser *woke*, qui és *woke*?

Woke és creure que el gènere és una pesada llosa social que marca el recorregut personal de tothom excepte per a les persones dissidents, per a qui ser dona, home o no-binària ens és només un desig que dobleguem a voluntat.

Woke és acusar una infima part, les dones trans, d'eliminar totes les dones. És creure que formem una minoria poderosa, quan som molt més pobres que la mitjana i tenim com a activitats econòmiques majoritàries el treball sexual i la perruqueria.

Woke és sostenir que un col·lectiu que no ha guanyat mai un sol campionat ni batut un sol rècord els guanyarà i batrà tots. És creure que les persones trans, especialment en edat escolar, practiquem esports per guanyar competicions i no per accedir als espais de socialització a què tenim dret i tant necessitem.

Woke és justificar que hi hagi identitats que no puguin ser dites en la teva llengua. És no acceptar una forma gramatical no-binària perquè no s'utilitza, i a la vegada no utilitzar-la perquè no s'accepta. És proclamar el masculí com a neutre i d'això dir-ne sentit comú.

Woke és trobar "normal" la *gender reveal party* d'un nadó en un úter. És celebrar el suposat gènere d'un fetus i castigar la decisió sobre el seu propi gènere d'una persona de quatre anys o de catorze.

Woke és culpar les persones trans de formar un lobby poderós i conxorxar-nos amb les empreses farmacèutiques per medicalitzar la joventut quan, de fet, qüestionem la necessitat de pautes i, si n'hi ha, en pregonem la flexibilitat.

**«Woke és trobar
"normal" la *gender
reveal party* d'un nadó
en un úter»**

Woke és parlar d'amputacions i mutilacions quan exercim el dret al propi cos, i "pel nostre bé", eliminar-nos l'agència i la llibertat en les decisions. És creure que, un cop limitat el dret al nostre cos, no aniran contra els drets d'altres cossos vulnerabilitzats.

Woke és assumir acríticament que la psicologia o la biologia són expertes en el gènere quan, entre altres coses, no han explicat el no binarisme, la diversitat de les corporalitats i les genitalitats, o la voluntat de gestar dels homes trans. Quan, a falta d'un "gen trans", postulen factors epigenètics i plasticitats cerebrals que no porten enlloc.

Woke és atorgar autoritat en el nostre gènere a qui va sempre a remolc nostre, i creure que les conclusions rapinyades amb mètodes dubtosos condicionen el dret a l'autonomia personal.

Woke és mantenir que la *disfòria de gènere* és un concepte científic i universal, quan va ser inventat fa 15 anys, milers d'anys després de les primeres dissidències de gènere documentades. És veure que cada poc temps inventen un nou terme, l'últim és la *incongruència de gènere* fa 5 anys, admetent així implícitament que els anteriors eren incorrectes. És negligir que tots aquests constructes qüestionen la nostra autonomia i no la nostra opressió.

Ets *woke*, en definitiva, si negues la realitat del que no entens però existeix, en lloc d'obrir els ulls, parar l'orella i aprendre. Si, a més, condiciona a les teves pors i privilegis els drets fonamentals de les persones diferents a tu, pots tenir altres noms. Un d'ells, feixista.

Bop Pop

«He tingut una mica de conflicte amb els referents gais de la meva generació, perquè al final tots van deixar-se ensarronar pel neoliberalisme i l'orgull capitalista»

Una entrevista
de Mar Sifre Rigol

Fotografia:
Joanna Chichelnitzky

Casa seva és plena de llibres. A la cuina menjador n'hi ha un munt a la prestatgeria que ocupa tota la paret, però també per terra en diverses piles, a les taules i fins i tot sota un sofà, per anivellar-lo. A l'entrada, hi ha una cadira de rodes plegada, la necessita per moure's. El Bob Pop (Madrid, 1971) té esclerosi múltiple i llegir és una de les activitats que pot fer sense causar problemes. Ni per a ell, ni per al seu entorn. De totes maneres, ell sempre ha sigut un gran lector, com també escriptor i orador. Sentir-lo parlar és un goig. Tot i la complexitat de les seves reflexions, es fa entendre. Una habilitat que només tenen les persones veritablement intel·ligents. Vol que el seu discurs arribi arreu, i ho aconsegueix. Parlem de la seva malaltia, de dependència, de lligar, del desig, de l'amor marica i de l'alcohol, arran del seu últim llibre, *Como las grecas*. Bop Pop és un marica de més de 50 anys que s'ha allunyat de la deriva dels homes gais de la seva generació, i n'està orgullós. Mitjons de colors, un fulard estrident i les ulleres llampants són part de la seva imatge. I la cadira de rodes, és clar. Això, però, és només l'embolcall. Si t'atures a escoltar-lo, la seva veu t'hipnotitza amb un discurs crític, mordaç i cru.

A *Como las grecas* expliques que bevies per no sentir culpa quan anaves a saunes gais o cambres fosques. Per què n'hauries de sentir culpa?

Perquè m'havien educat així. Havia entès que, si era allà, la meua vida havia fracassat, que moriria sol, que era un degenerat, que em deixava arrossegar per les passions. I que a més m'estava rebaixant, perquè abans ja s'havien encarregat de dir-me que qui em voldria, qui m'estimaria o a qui li agradaria jo. De manera que no només vivia la culpa d'haver-me rendit a aquestes baixes passions, sinó també la de saber que estava en un mercat del qual no era una matèria primera de qualitat.

És trist dir-ho així.

Sí, però és el que ens van explicar en aquest moment: el mercat de la carn. A més, quan jo esclato a follar —que és una expressió que m'encanta—, ja existeix el VIH-SIDA com a pandèmia, i ho faig sense tenir gaire clar si només el fet de tenir sexe amb un home significa que em posaré malalt

«El rebuig ha fet molt pel meu intel·lecte. Gràcies a tots els que em van dir que no, perquè durant aquesta estona vaig estar pensant en les meves coses»

«A vegades penso que si soc aquí i no em vaig infectar de VIH-SIDA també va ser perquè ningú em va fer cas»

«L'amor marica em sembla meravellós perquè ens hi falten referents, expectatives i ningú espera ni ens imposa una manera d'estimar»

El fet de follar amb homes ja era perillós?

Jo no he conegut el sexe sense preservatiu, perquè l'he fet servir sempre, però sí, de totes maneres era un sexe perillós. D'alguna manera ens estaven dient que pel fet de ser homes que follàvem amb homes estàvem condemnats a emmalaltir. El sexe venia associat a la mort i a la malaltia. Com vols que no beguéssim amb tot això a l'esquena? Massa bé que estàvem.

És un tema d'edat, però a la meua generació mai hem associat el VIH-SIDA amb la mort, per sort.

És clar, però és que, si tu posaves la tele en la meua època, l'Església i els més reaccionaris em deien que el preservatiu no era 100 % segur, per molt que me'l posés tal com deia la ciència. A més, amb el sexe oral, "vigila amb llepar-la". I, d'altra banda, per si et contagiaves, et posaven els anuncis on en tots els casos et mories. Per això va ser molt important la campanya de "silenci és igual a mort".

Què plantejava la campanya?

Que el que matava era no informar i no promoure la profilaxi. Aquí van canviar moltes coses. Però sí, afortunadament, la teua generació no associa SIDA amb mort; la meua, sí. Vam ser una generació perduda, no tan sols per estar malalts, sinó perquè el teu entorn t'abandonaria, viuries en la intempèrie i en la precarietat per acabar morint com un gos.

Rescatant el tema de les saunes gais i la culpa: el desig LGTBI+ es jutja?

Sí, el que passa és que no decidim sobre el nostre desig, és impossible. No només no decidim, sinó que no sabem ni com es conforma. Jo no sé per què desitjo el que desitjo. No m'hi rebel·lo, a vegades em continua sorprenent, però al final és una configuració de moltes coses. Som còctels. Triem elements culturals, socials, emocionals o biològics, si es donés el cas, però no podem ser jutjats per una cosa que no podem escollir.

Ho comentes al llibre: qui ha estat en una sauna gai o en una cambra fosca sap que és un lloc bastant insuportable.

Potser ja no, potser des que jo no hi vaig són preciosos, hi ha llum i brillen per la seva neteja, però no és el record que em tinc. (Somriu)

No han canviat gaire. Precisament, si no vas borratxo, és un lloc bastant insuportable. Però per què, tot i això, és important reivindicar aquests espais?

Perquè hi ha indrets que poden ser sòrdids, no passa res, però que igualment hi pot haver lloc per a la trobada. Que dues pells coincideixin, que s'abracin, que ens treguin la por, que ens facin sentir desitjables i desitjants. A mi em continuen semblant una forma contracultural molt important. Quan anava a saunes i a fer *cruising*, no buscava tant el sexe com dues coses diferents. D'una banda, afecte i calidesa humana. Per una altra, poder estar sol en un lloc, sense que ningú em jutgés, perquè jo he estat un nen i un adolescent solitari. A les saunes i als llocs de *cruising* un estava sol perquè hi anava a buscar a algú que també ho estigués.

I què es fa en aquests moments de solitud?

Jo he escrit molt en les esperes de les saunes i el *cruising*. Dec moltes de les meues reflexions, del meu món, de la meua manera de pensar, al temps que hi vaig estar esperant que algú em digués que sí. El rebuig ha fet molt pel meu

intel·lecte. Gràcies a tots els que em van dir que no, perquè durant aquella estona vaig estar pensant en les meues coses.

Gràcies, llavors, a tots ells.

Sí. A vegades penso que si soc aquí i no em vaig infectar de VIH-SIDA, també va ser perquè ningú em va fer cas, això em va venir de més gran. Per tant, em va venir molt bé, això que em vaig estalviar.

És cruel.

És supercruel.

Però dones les gràcies.

És clar! Si jo amb 16 anys m'hagués trobat amb un senyor que m'hagués tornat boig i m'hagués dit "no passa res per follar sense condó" i jo li hagués lliurat el meu cos, el meu cor i les meues venes, segurament avui no estaria aquí tractant-me per l'esclerosi. Potser hauria tingut la mala sort de no haver arribat a temps de tractar-me la SIDA.

I com amb l'alcohol, hi ha pressió social perquè els homes homosexuals vagin a saunes gais i a cambres fosques?

Crec que cada cop menys, perquè ho han substituït les aplicacions per lligar. Abans eren llocs on socialitzar, on poder estar amb els teus, fins que descobries que realment tampoc eren tant els teus. Però sí que eren llocs on amagar-se del lloc hostil que era la realitat. Fins que hi arribaves. Creies que anaves a la terra promesa i t'adonaves que aquest lloc també era hostil. O estaves massa gras, o eres massa pelut, o tenies ulleres, o

«M'ha tocat entendre, i fer entendre als qui m'envolten, que el meu cos no és només motiu de preocupació i font de dolor, sinó que també pot ser un proveïdor de plaer i de bellesa»

no formaves part de l'estereotip sexual que en aquell moment es comprava.

“En aquell moment” potser és la clau. És el que té un estereotip, que és temporal.

Sí, cada moment n'és un. Sempre penso que vaig arribar molt tard al “fenomenos”. Si s'hagués avançat deu anys, hauria passat una joventut molt divertida, però què hi farem?

A Como las grecas expliques que durant un temps l'alcohol et servia per mostrar-te afectuós amb nois que t'agradaven i amb els quals no t'atreves a mostrar-ho. Què creus que ha significat l'alcohol per al col·lectiu LGBTI+?

Moltes coses. A més, pertanyo a una generació frontissa que s'emborratxava, sortia, ballava, anava a lligar a saunes, a llocs de *cruising* i a discoteques anomenades gais, i després va passar a consumir drogues químiques, com l'MDMA, l'èxtasi líquid. Tot el que feia la gent molt més simpàtica, amable i afectuosa.

Però tu no vas viure aquella època.

Em vaig quedar en l'alcohol. Vaig deixar de sortir perquè em vaig emparellar amb un senyor infame durant 7 anys, i recordo que quan per fi el vaig deixar i vaig tornar a sortir, de sobte vaig dir: “què ha passat amb aquestes mariques altives que em menyspreaven?”. Un amic em va dir: “Roberto, ha passat una cosa que s'anomena drogues”. Vaig pensar: “Hòstia, beneïdes siguin, quina

gent tan simpàtica, afectuosa i amable, abans eren unes ràncies”.

Quin paper tenia l'alcohol per a tu?

En un primer moment, recordo l'instant en el qual t'abandonaves. Eren una sèrie d'armaris i l'alcohol ens servia com a 3 en 1. Era una espècie de lubricant perquè la clau de l'armari funcionés. A més, era com una arma de doble tall. D'una banda, ens permetia desinhibir-nos. Per una altra, ens feia por que ens desinhibís en moments poc oportuns.

Com per exemple?

Els sopars d'empresa, en els quals procurava no beure per no posar-me en evidència o dir-li al noi d'informàtica que m'agradava. Però, alhora, em vaig adonar que jo no hauria coquetejat amb molts nois si no hagués begut unes copes de més. Això sí, encara que sortís bé, la *performance* sexual era bastant lamentable i fastigosa, i tampoc quedaves gaire bé.

Estem parlant de les coses que ha donat l'alcohol al col·lectiu LGBTI+.

Però també ens ha tret coses?

És clar, un munt. Ens ha tret capacitat per empatitzar, a més, sense necessitat de justificar per l'excusa de l'alcohol. Ens ha tret la certesa o la llibertat d'entendre que no ens calia l'alcohol per ser afectuosos o sincers. Era com si ens protegís de les conseqüències del contacte humà directe i real. Hem delegat en l'alcohol massa coses de les quals ens hauríem d'haver responsabilitzat nosaltres.

Beviem per poder ser mariques, bolles o travestís?

Sí, i per a demostrar als mascles que podíem tombar-los amb l'alcohol, érem com les velles *madames* del bordell de l'oest o el noi pusil·lànim de la granja llunyana al xèrif. Com demostràvem que estàvem a la seva altura? Bevent més que ells.

Quines mancances s'amaguen darrere d'aquestes dinàmiques?

Moltíssimes. Crec que s'hi oculten totes les nostres pors i la nostra incertesa. La necessitat d'ancorar-nos al present, d'oblidar-nos de qualsevol mena de passat immediat, de les expectatives, del futur, de la nostra feblesa. De les nostres flaqueces, fins i tot de les nostres il·lusions.

I en el teu cas?

En el llibre parlo de com vaig fer servir l'alcohol per boicotejar-me. Preferia espantar les coses abans que succeïssin perquè no volia que després es trenquessin. L'alcohol és un comodí per a moltes coses.

No tothom viu l'alcohol de la mateixa manera. Un exemple que comentes al llibre és el de Maridito —apel·latiu afectuós amb el qual Bob Pop es refereix al seu marit, Mauricio Rétiz. Ell explica que no bevia per no ser descobert, de la mateixa manera que tu feies en els sopars d'empresa. Sigui com sigui, sembla que el fet LGBTI+ influeix en la nostra manera de viure, també en l'alcohol. Hi ha alguna cosa que no

(Continua a la pàgina 18)

Vocabolari LGTBI+

Homopatriarcat

En una societat on el patriarcat —els homes tenen el poder per sobre de les dones— és la norma, en la comunitat LGTBI+ això es trasllada a través de l'homopatriarcat, on els homes homosexuals predominen per sobre de la resta de persones del col·lectiu.

Cruising

Pràctica sexual, normalment de la comunitat gai, que consisteix a tenir relacions sexuals en llocs públics. Sovint es desenvolupa en indrets poc transitats envoltats de natura, com ara parcs o boscos, però també en lavabos, estacions o platges.

Fenomenos

Es tracta d'una subcultura dins de la comunitat gai. Es denomina "ossos" els homes, sovint madurs, que tenen bastant de pèl corporal i facial i una constitució corpulenta. El "fenomenos" és l'època en la qual es van posar de moda aquest tipus de cos en la comunitat homosexual masculina.

«És incompatible ser feixista amb ser marica. Si alguna cosa té la diversitat és que és l'enemic més gran i l'antídot del feixisme»

travessi el fet de ser LGTBI+?

La nostra identitat ho travessa tot, com també el nostre desig, la nostra culpa o les nostres pors. I fem servir tot allò que és al nostre abast per poder sobreviure en un món hostil.

Precisament en el teu cas, no només el fet LGTBI+ ho travessa tot, també ho fa la dependència, la cadira de rodes i tenir una malaltia degenerativa com l'esclerosi múltiple. De fet, en el llibre expliques que has deixat d'emborratxar-te per no fer la teva vida més complicada a aquells que t'envolten, especialment a Maridito. Què ens pots explicar d'això?

Es tracta sobretot d'una reflexió d'honestedat davant un mateix. L'alcohol ens provoca aquesta fantasia de llibertat, de perdre el control, d'abandonar-se, però jo no puc. Per molt d'alcohol que em prengui, no puc sostenir aquesta fantasia quan sé que hi ha algú que m'haurà de portar al lavabo, aixecar-me de la cadira, sostenir-me, posar-me a fer pipí. I, si he begut, això farà que el meu sistema nerviós estigui tocat, que em costi més mantenir-me dempeus i tenir força. Amb la qual cosa, no és només que sigui mentida que em faci independent, lliure i ie-ie, sinó que estic putejant la persona que tinc al costat, i el que vull de l'alcohol és que m'acosti a les persones, no que me n'allunyi.

Tornant a Maridito, crec que una contradicció bastant bonica és que comences dient que beviessis per atrevir-te a lligar, i que deixes de fer-ho perquè no vols complicar la vida a la teva parella, a la persona que et cuida. Ets conscient que sembla un cercle que es tanca?

Ara que ho dius, no n'era conscient, però és bonic i té sentit. És com que l'alcohol em va servir, i ja està, va complir la seva missió. Em continua agradant prendre un copa de vi i de xampany amb amics, i *ole-ole*, per descomptat, però també tinc molt clar el cantó positiu i negatiu de tot plegat. Hi ha un moment en el qual parar i no passa res. Prens una copa de vi, però no t'emborratxes. Són dues coses molt diferents.

De fet, en el cas de Maridito, ell explica en un fragment del llibre que un migdia va ingressar a urgències amb un preinfart i l'endemà li van prohibir l'alcohol i el sucre per poder continuar vivint. Va deixar de beure perquè, i cito textualment: "no vull posar en risc els dies d'amor que ens queden". En aquest cas, el fet de no emborratxar-se és també una demostració mútua d'amor?

És evident. Perquè els dos sabem els efectes que l'alcohol té en nosaltres. En el meu cas, tampoc el rebutjo del tot, perquè suposaria donar-li massa importància. Ho poso en equilibri. A mi em pot venir de gust prendre'm una copa de vi, de xampany o un Dry Martini una tarda. Però només un. A vegades, deixar l'alcohol del tot, ser abstemi quan has sigut borratxo, el que fa és donar-li un lloc igual d'important que el que li vas donar quan beviessis. Llavors, donar-li un espai més discret fa que visqui de manera desapercebuda en la teva existència.

L'amor marica és millor que l'amor hetero?

És que no conec l'amor hetero. Però a mi l'amor marica em sembla meravellós perquè ens hi falten referents, expectatives i ningú espera ni ens imposa una manera d'estimar. No hi ha un mode estàndard en l'amor marica, bollo o no binari. Llavors, crec que som molt més lliures, que no hem d'aferrar-nos a uns paràmetres. Això sí, jo no crec en l'amor marica que copia models d'amor patriarcals. No m'interessa, estem

inventant una cosa nova i provarem. Em sembla que és més lliure, és més divertit i està menys encotillat.

I és més fàcil?

Jo què sé, això depèn de cadascú. Per a mi, el que és veritablement difícil és ser una dona cishetero i trobar un home cishetero d'una certa generació. És a dir, jo les veig i dic, "ostres, amigues, que dur que ho teniu, perquè quin material".

Tornant al tema de la dependència, Nerea Pérez de las Heras, després que li amputessin una cama en un accident deia: "el meu cos és bell, m'ho ha ensenyat el feminisme". Comparteixes la reflexió?

A mi m'ha tocat entendre, i fer entendre als qui m'envolten, que el meu cos no és només un motiu de preocupació i una font de dolor, sinó que també pot ser un proveïdor de plaer i de bellesa. Però costa molt, és molt difícil, perquè a vegades el dolor ho ocupa tot.

Ets conscient que ets un referent marica?

M'encantaria ser un referent marica per a gent que necessita un referent marica.

Però ets també un referent marica per a molta gent que ni tan sols és LGTBI+.

Em sembla preciós, però és estrany. Repeteixo que el que a mi m'encantaria és ser un referent per a qui en algun moment necessita aferrar-se a alguna cosa. Si algú fa servir una frase o un pensament meu i això l'ajuda a tirar endavant, benvingut sigui.

D'alguna manera el teu punt de vista en el món influeix en els altres. Com ho portes?

Sempre em provoca escepticisme i incredulitat. El que no vull és fer mal. Però si li fa bé a la gent, m'encanta.

La teva posició en el món també és antifeixista. Com es creua l'antifeixisme amb el fet LGTBI+?

Crec que és inevitable. A mi el que m'espanta és quan es creua el feixisme amb el fet LGTBI+. I, atenció, perquè ho estem veient: els partits ultradretans

d'Europa, tant a Alemanya com a França o Holanda, fan servir la islamofòbia ultradretana com a argument per a l'agenda LGTBI+. Que no és més que un homopatriarcat, una agenda G molt gran, que el que fa és reproduir models conservadors i matxirulos dins de l'agenda LGTBI+. Però és que és incompatible ser feixista amb ser marica. Si alguna cosa té la diversitat és que és l'enemic més gran i l'antídot del feixisme.

La teva posició marica i antifeixista ha sigut incòmoda alguna vegada en la teva vida pública?

Suposo que sí, és clar. Però he creat incomoditats on sabia que en generaria. Sempre que veig un espai buit on colar-me, hi vaig de cap. I quan em diuen "fins aquí", jo, que soc un cavaller, dic "moltes gràcies, adeu". Però, mentrestant, el mal ha estat fet i he pogut colar-me en llocs on la meua veu ha servit molt.

I com has sobreviscut a les incomoditats que has generat?

Buscant un altre lloc on guanyar els quartos per pagar el lloguer.

A llibre parles d'Almodóvar, però també de molts altres referents. Quins han sigut o són els teus referents LGTBI+?

Almodóvar, òbviament. Pedro Lemebel, Gloria Fuertes, Luis Cernuda, Fassbinder, Capote, Dorothy Parker, Tennessee Williams. Però, fixa-t'hi, gent que va tenir molt mala relació tant amb l'alcohol com amb la seva sexualitat. I no descartem que una cosa estigués connectada amb l'altra. També Liza Minnelli, David Bowie, Boy George. Al cap i a la fi, tots els vells referents de la meua generació. Culture Club, per descomptat. The Communards, que de sobte van aparèixer com a mariques de perifèria, cantant a la lluita de classes i a la reintegració social. Hòstia, allò sí que va ser guai.

I tens nous referents LGTBI+?

Sí. Nerea Pérez de les Heras, que no sé

si és tan jove com sembla. Però per exemple, Samantha Hudson, una tia brillant que ho juga molt bé; Jordi Cruz, el bo; Pol Guasch, que m'encanta.

M'agrada molt un músic xilè, Me Llamo Sebastián, que us recomano i que és fli-pant. M'agrada molt molta gent, no necessàriament LGTBI+, però que ha contribuït a donar ànims al col·lectiu.

Això també té a veure amb la falta de referents, que al final ho acaben sent aquells que no són LGTBI+.

Sí, és que he tingut una mica de conflicte amb els referents gais de la meua generació, perquè al final tots van sucumbir al parany del neoconservadurisme, de deixar-se ensarronar pel neoliberalisme i l'orgull capitalista, i amb ells estic una miqueta enfadat. I després, quan compren infants, s'ha acabat. Al final, la clau no és la paraula horrible que és "normalització", sinó que fem l'espai dels marges cada cop més ampli perquè hi capiguem totis. ■

Mar Viader

Membre de l'Associació Catalana d'Asexuals

L'asexualitat: una orientació invisibilitzada

En aquest article parlo de les persones aromàntiques i asexuals conjuntament, des de la meua experiència personal, però no sempre van lligades, i es pot ser l'un sense l'altre.

Quan la meua cosina ens va dir que estava sortint amb una noia, la meua tieta li va assegurar que mentre hi hagués amor era igual amb qui fos. Que l'únic important era que estava enamorada i que havia trobat la persona que la feia feliç. Tot i que el sentiment era d'acceptació incondicional, a mi simplement em va fer pensar en com de lluny són la majoria de persones de concebre l'existència de l'asexualitat i l'aromanticisme, i encara menys de veure-ho com a alguna cosa de la qual es podria estar orgullós.

Des de ben petits se'ns ensenya que el final feliç —la cosa a la qual hauríem d'aspirar totis— és trobar l'amor romàntic. A poc a poc la visió d'aquest s'ha anat expandint per incloure realitats més diverses, però el final feliç continua sent el mateix: trobar la teua persona, el teu gran amor.

Potser la pel·lícula ja no s'acaba amb la princesa casant-se amb el príncep, però sí amb lis dos protagonistes finalment juntis. I si tenen un amic cada un, ells també. I aquell home gran que només sortia en una escena? Acaba ballant amb l'àvia del protagonista, i seran parella en la seqüela. De fet, un gran nombre de pel·lícules es basen en el fet que una dona amb una feina que li motiva, un bon salari i un grup d'amiguis a lis quals veu regularment no pot ser feliç si no té una parella.

Es parla de l'amor com el que ens fa humans. De l'atracció sexual com una cosa inherent a totis. De les persones com a «mitges taronges», incompletes fins que no trobem l'altra meitat. Pot prendre formes diferents, però al final del dia és el que tothom sent —el que tothom desitja. Com et plantes i dius que tu no? Que no només no ho sents, sinó que no tens cap interès a sentir-ho?

Hi ha potser sis persones que no hagi conegut en entorns explícitament asexuals que saben que ho soc. Quatre d'elles són de la meua família més propera. A les altres dues només els ho vaig dir sabent que coneixien el que era l'asexualitat, i perquè van sortir de l'armari elles primer. Inclús en entorns on diverses persones són obertament *queer*, si no es parla explícitament de l'asexualitat, no ho menciono.

«És parla de l'atracció sexual com una cosa inherent a totis. Com et plantes i dius que tu no? Que no només no ho sents, sinó que no tens cap interès a sentir-ho?»

Pot semblar exagerat —i admeto que no soc una persona que comparteixi coses personals fàcilment—, però la meua reticència a parlar sobre ser asexual no és excepcional.

Segons un estudi dut a terme per Yasmin Benoit en col·laboració amb Stonewall, les persones asexuals són menys obertes amb la seva sexualitat en comparació a la mitja de persones LGBTQ+ en tots els seus entorns. Per fer-vos una idea, de les persones enquestades només un 5,7 % va respondre que havien dit que eren asexuals als familiars amb els quals no vivien, mentre que la mitjana per a la resta d'orientacions era del 21,5 %.

Això es deu a un gran nombre de factors: por a reaccions negatives, una patologització de l'orientació —en especial pel que fa a entorns mèdics i de salut mental—, risc d'assetjament sexual i, com a molt mínim, la quasi garantia d'una sèrie de preguntes incòmodes i inapropiadament personals (si algú us diu que és asexual, si us plau, no li pregunteu si es masturba).

Però en el fons, tots són el resultat d'un mateix problema: la desconeixença generalitzada de l'asexualitat, l'aromanticisme i tot l'espectre d'orientacions que hi ha sota d'aquest paraigües.

És aquesta desconeixença la que m'ha portat a escriure aquest article. Perquè sí, vivim en una societat sobresexualitzada i on la solteria es veu com una etapa temporal. I sí, un sol article no canviarà gran cosa. Però poc a poc podem anar visibilitzant —i normalitzant— l'asexualitat. Podem donar-la a conèixer, perquè a la pròxima persona asexual que vingui li sigui més fàcil parlar-ne.

Joan Rodríguez

Regidor de Trias per Barcelona – Junts per Catalunya
a l'Ajuntament de Barcelona

Una ensenya universal

Quan el 1978 Gilbert Baker va crear la bandera de l'Arc de Sant Martí probablement no es podia imaginar fins a quin punt aquella ensenya multicolor esdevindria l'emblema universal de l'orgull i la diversitat.

La bandera original de Baker tenia vuit franges de colors associats a la vida, el sexe, l'ànima, la natura, el sol, l'art, la serenitat i la curació. Vuit colors que han anat canviant i fins i tot desapareixent per donar pas a noves versions més inclusives de la bandera. El 2017 Amber Hikes hi va afegir les franges negra i marró per representar les persones queer racialitzades, sovint víctimes d'una doble discriminació. El 2018 va ser Daniel Quasar qui hi va afegir el triangle amb els colors blau, blanc i rosa per representar el col·lectiu trans i el 2021 Valentino Vecchietti hi va afegir un cercle violeta sobre fons groc per incloure-hi les persones intersexuals.

Tots aquests canvis en la bandera han estat possibles gràcies al fet que Baker no la va patentar mai, afavorint així l'expansió del seu ús arreu del món. Volia crear un símbol per a tothom i això era clarament incompatible amb les patents. Doncs bé, han passat 46 anys des d'aquell juny de 1978 en què Baker i trenta voluntaris van confeccionar la primera bandera. Han passat 46 anys d'aquell juny i, com qui no vol la cosa, un nou mes de juny truca a la porta.

El mes de juny és el mes de l'Orgull i Barcelona s'omplirà un any més de banderes de l'Arc de Sant Martí. Les veurem, com ja és habitual, penjant de balcons i finestres. Les veurem també al transport i als edificis públics i fins i tot en la cartelleria i les xarxes socials d'empeses i grans multinacionals.

L'extensió general d'un símbol com la bandera de l'Orgull és una magnífica notícia, però cal que ens preguntem si en generalitzar-ne tant l'ús correm el risc de banalitzar-lo, de perdre de vista el sentit primigeni que tenia, per què Baker i la seva gent van decidir que era necessari crear-lo i per què efectivament ho van fer.

Negar que la situació del col·lectiu ha millorat substancialment des d'aquell juny del 78 seria mentir. Seria absurd també no aprofitar la commemoració de l'Orgull per celebrar els avenços que de mica en mica hem anat assolint al llarg dels anys. Però no tot pot, ni ha de ser, festa. Els colors de la bandera han de representar la llum, l'alegria i la vida

«Cal que ens preguntem si generalitzar-ne tant l'ús de la bandera de l'Orgull correm el risc de banalitzar-la, de perdre de vista el sentit primigeni que tenia»

tant per a nosaltres que en gaudim com per a aquells que viuen en la foscor d'Estats i societats repressives.

No podem oblidar, enduts per les celebracions, que la nostra realitat no és la del món. Que hi ha molts països en què seguim sent perseguits, Estats que no respecten els drets humans més bàsics i on la societat castiga, persegueix i fins i tot mata els que, essent com nosaltres, no han tingut la sort de néixer aquí.

Gilbert Baker va morir mentre dormia l'any 2017 i va deixar per herència un símbol universal. No és poca cosa. Sapiguem veure aquest símbol com a tal. Celebrem aquest mes de juny tot el que tenim per celebrar. Reivindiquem-nos, però fem-ho mantenint la consciència del que s'ha patit i lluitat per arribar on som i del que es pateix i lluita encara arreu del món. Celebrem la diversitat que els colors de la bandera representen i seguim lluitant perquè s'imposin a la foscor dels que ens volen grisos i uniformes arreu.

Que tingueu un bon Orgull!

**el diari
metropolità**

Ser asexual en una societat hipersexualitzada

Per Mar Sifre Rigol

L'asexualitat és una orientació sexual tan vàlida com qualsevol altra. Cal començar el reportatge amb aquesta declaració d'intencions perquè totes les persones entrevistades han declarat que cada cop que verbalitzen que són asexuals se les posa en dubte. Frases com ara “ja trobaràs la persona”, “però algú et deu agradar” o “potser hauries de fer un esforç” són alguns dels exemples de comentaris desafortunats que han hagut de patir. Si el qüestionament acabés aquí, encara seria d'alguna manera suportable, que no pas tolerable, però sempre continua.

La societat sembla no entendre que l'asexualitat és una orientació plena i legítima, i per això la gent insisteix a fer preguntes incòmodes, sovint sense respecte, al voltant del tema. No demanàriem mai a una persona acabada de conèixer si es masturba, però, en canvi, es tracta de la pregunta que més es repeteix cap a la gent asexual. Els incomoda, és clar, perquè no han de donar explicacions sobre la seva vida íntima i personal i perquè la resposta, en cas que contestin, no hauria de donar peu a un debat en el qual se'ls posés en dubte.

Ana Sánchez, membre de l'Associació Catalana d'Asexuals (ACA), defineix l'asexualitat com “no sentir atracció sexual de manera normativa”. És a dir, és un espectre, pot ser que les persones asexuals no sentin mai atracció sexual, que en tinguin puntualment o que l'experimentin de manera poc intensa, per exemple.

Clara Morató-Aragonès, presidenta de l'ACA, explica l'asexualitat de la següent manera perquè sigui entenedor per a tothom: “Sempre m'agrada respondre que jo sento el mateix que una persona heterosexual per algú del seu gènere o, al revés, el que sent una persona homosexual per algú de l'altre gènere. És a dir, jo això ho sento amb tothom”.

Tant és així que Morató-Aragonès defensa: “si

existeix l'orientació que representa l'atracció sexual cap al teu gènere, cap a l'altre o cap a tots —és a dir, homosexualitat, heterosexualitat i bisexualitat—, llavors també ha d'existir l'orientació que representa l'atracció cap a ningú: l'asexualitat”.

Gran part de les definicions que donen les persones asexuals sobre la seva orientació passen per la justificació. A més, expliquen què senten a través de comparacions i metàfores. No està malament fer-ho, és una manera resolutiva per fer-se entendre, però tot plegat demostra que han de recórrer a un imaginari que no és el seu per aclarir què són i què senten.

Al cap i a la fi, sembla que ser asexual no sigui ni tan sols una possibilitat.

Jay Mohedano, un altre testimoni asexual, assegura: “No està criminalitzat, però està molt estigmatitzat. Tothom es pensa que és una altra cosa, com si ser asexual no pogués ser una opció. I això, a la llarga, és horrible. Al final t'acabes qüestionant a tu mateix”.

Una de les conseqüències de la invisibilització és que les persones asexuals triguin molt a poder-se identificar com a tals, cosa que comporta dubtes, patiment i incomprensió. Ana Sánchez diu: “Mereixem no arribar als 30 anys sense saber qui som”.

Afòbia

És el terme que es fa servir per referir-se a la discriminació que pateixen les persones asexuals.

“No demanaríem mai a una persona acabada de conèixer si es masturba, però, en canvi, es tracta de la pregunta que més es repeteix cap a la gent asexual”

Tanmateix, aquest és justament el cas de l'Aaron Fernández, també membre de l'ACA: “Vaig trigar 30 anys a saber que era asexual”. Ara en té 34. I afegeix: “L'educació sexual que vaig rebre es basava en el fet que podies ser heterosexual o homosexual, tot i que millor que no ho fossis”.

Ana Sánchez:
“Em sentia malament, sobretot perquè ningú em va dir que ser asexual era una possibilitat i que no hi havia res dolent a ser-ho”

L'adolescència és una de les etapes més complicades per a les persones asexuals. Aaron Fernández recorda una escena afòbica bastant violenta quan tenia 17 anys. Anaven d'excursió amb l'institut i un company de classe va cridar: “Tots els tios es masturben i qui digui que no, menteix”. L'Aaron es va sincerar i va expressar que ell no ho feia: “Em van insultar i humiliar, i després em vaig intentar masturbar perquè em sentia obligat a fer-ho”.

Ana Sánchez narra que a l'adolescència creia “que tothom estava exagerant”, perquè no se sentia representada pel que explicaven les seves amistats. Va ser llavors quan va començar a adonar-se que a ella no li agradava ni l'atreia ningú, però la invisibilització no hi ajudava: “Era complicat perquè jo sabia el que sentia, però no podia posar-li paraules”. I continua: “Em sentia malament, sobretot perquè ningú em va dir que ser asexual era una possibilitat i que no hi havia res dolent a ser-ho. Mereixem una adolescència sabent que podem ser asexuals”.

Elsa Naranjo, psicòloga social que ha investigat al voltant de l'asexualitat, explica: “El malestar que senten sovint les persones asexuals està vinculat al fet de no entendre com és que tota la societat envia una sèrie d'inputs sobre com ser atractiu o com fer-ho per agradar, per exemple. I a l'adolescència es fa encara més evident, des de la revista *Superpop*, quan existia, fins als comentaris sobre qui t'agrada o amb qui voldries mante-

nir relacions sexuals”. De fet, Jay Mohedano declara: “És molt estrany tenir 15 anys i que tothom sexualitzi a tothom”.

Amb tot, un dels espais on la comunitat asexual pateix més discriminació és a la consulta del metge. En el cas de la ginecologia, els mateixos professionals sovint asseguren que no cal que passis cap revisió fins que no hagi mantingut relacions sexuals. Ana Sánchez expressa indignada “com si, per no tenir sexe, no poguéssim tenir coses a tractar-nos. Des d'uns ovaris poliquístics fins a una candidiasi”.

Clara Morató-Aragonés posa sobre la taula que a l'ACA els han arribat diversos casos on personal de la ginecologia ha posat en dubte el que expressaven les pacients: “Sovint no et creuen quan amb certa edat dius que no has mantingut relacions sexuals i, fins i tot, t'introdueixen instruments sense el teu permís. És molt violent”.

De totes maneres, l'àmbit de la ginecologia no és l'únic camp de la medicina on les persones asexuals pateixen discriminació. Aaron Fernández narra que quan tenia uns 18 anys va haver d'anar a l'uròleg per un problema de salut: “Quan ens vèiem a consulta, em preguntava constantment si em masturbava, i jo sempre li deia que no, però ell hi insistia. Al final vaig descobrir que no era rellevant per al problema que jo tenia”. Les relacions sexuals s'assumeixen com la norma, com si la falta de sexe volgués dir que hi ha alguna cosa que no va bé, el que fa que s'assenyali equivocadament a les persones asexuals. La realitat, però, és que l'asexualitat existeix.

Tot i que habitualment les persones asexuals triguen més a identificar la seva orientació i a fer-ho públic, quan per fi s'identifiquen com a tals, senten una gran alliberació, tal com expressen totes les persones entrevistades en el reportatge.

“No entenia què m'estava passant. Vaig trobar el fòrum de la comunitat asexual d'Estats Units, vaig llegir la definició d'asexual i em vaig posar a plorar. Sentia que m'havien amagat una cosa meva durant tota la vida. Em vaig treure un pes de sobre. Va ser un: ‘ah, d'acord, era això, ja està’”, explica Jay Mohedano.

Precisament, Ana Sánchez també fa servir l'expressió “treure's un pes de sobre” quan parla del fet d'identificar-se com a asexual. “Em va alliberar moltíssim perquè feia molt de temps que

Al·losexual

Persona que experimenta atracció sexual cap a altres persones, independentment de si és homosexual, bisexual o heterosexual. Al·losexual seria el contrari d'asexual.

feia un esforç perquè m'agradés algú. Ja no calia que socialitzés com a persona al·losexual, podia ser qui soc. Definir-me com a asexual m'ha donat molta pau", exposa.

Aaron Fernández, per la seva banda, afegeix: "Em va servir per poder entendre el que em passava. Inconscientment sempre volem encaixar en el patró normatiu. Quan no saps què ets, no pots encaixar, i això és el que et provoca el neguit. És com si no formessis part de la societat, com si estiguessis sol, en quedés exclòs. Quan et pots identificar amb una orientació, com l'asexualitat, de cop tens validació, sobretot per a tu mateix".

Amb tot, Clara Morató-Aragonés fa un apunt: "Evidentment és més fàcil viure quan tu mateixa t'entens. És alliberador, sí, però també se'm gira feina i m'ha generat una càrrega, perquè ho he d'explicar constantment. Això sí, et treus pressions que no són teves".

En realitat, a banda de poder reconèixer-se, part de l'alliberació i la tranquil·litat venen de poder conèixer altres persones asexuals. Aaron Fernández narra: "M'ha agradat molt trobar persones amb experiències semblants a les meves i poder compartir-les amb gent que ho entén".

Per la seva banda, Ana Sánchez exposa: "Jo tinc la confiança per explicar a les meves amistats al·losexuals com em sento, però no és el mateix. Una persona asexual t'entendrà i hi trobaràs validació i acceptació. I mira que normalment no tens un amic asexual fins que te'l busques, però val la pena".

Tal com explica Clara Morató-Aragonés, un dels objectius de l'Associació Catalana d'Asexuals és fer comunitat: "som un espai on podem trobar-nos i parlar amb altres persones asexuals". A més, és clar, també tenen el propòsit de donar-hi visibilització, difusió i formació. "És un espai amb cara i ulls per estar organitzades", declara la presidenta de l'entitat.

Jay Mohedano
"Vaig llegir la definició d'asexual i em vaig posar a plorar. Sentia que m'havien amagat una cosa meva durant tota la vida"

I per què cal tenir aquest indret propi on trobar-se i compartir en comunitat? Un estudi de Stonewall —l'entitat LGBTI+ més gran d'Europa— en col·laboració amb l'activista asexual Yasmine Benoit demostrava que les persones asexuals són menys obertes a fer pública la seva orientació en comparació a la mitjana de les persones LGBTI+. Només un 5,7 % de les persones enquestades havien dit que eren asexuals als familiars amb qui no convivia. En la resta del col·lectiu, en canvi, el percentatge era del 21,5 %.

“Només un 5,7 % de les persones asexuals enquestades havien dit que ho eren als familiars amb qui no convivia. En la resta del col·lectiu el percentatge era del 21,5 %”

Aaron Fernández

“Les poques vegades que dic que soc asexual m’han mirat de manera estranya i he hagut de donar massa explicacions”

Evitar situacions incòmodes i violentes amb gent al·losexual és el principal motiu pel qual les persones asexuals no fan públic que ho són. “Et posen en dubte. No et diuen que aniràs a l’infern, però no et creuen. Expliques que ets asexual i et diuen que potser és un problema d’hormones o de salut mental, tot i que no tinguin ni idea del que estan dient”, narra Jay Mohedano. I continua: “És molt frustrant i cansat. Et fan mil preguntes, però després no et volen escoltar. És com si visquessis en una teràpia de conversió constant”.

En aquest mateix sentit, Aaron Fernández sosté: “Intenten que encaixis en el seu concepte, i sempre amb condescendència. Les poques vegades que dic que soc asexual m’han mirat de manera estranya i he hagut de donar massa explicacions. Són ells qui no ho entenen, però creuen que ets tu que no et comprens. És una infantilització increïble”.

Tant és així que Ana Sánchez relata que la sorpresa li arriba quan no li demanen cap explicació després de dir que és asexual, però es tracta d’una excepció. Un cop va dir a una persona que era asexual i, seguidament, aquesta persona li va ensenyar la foto d’un noi per demanar-li si li agradava. La negació en el seu màxim exponent. A ella mateixa algun cop li han dit: “a tu el que et falta és que et curin amb sexe”.

Per desgràcia, els comentaris despectius i la falta d’empatia són la norma, conjuntament amb preguntes sobre la vida privada que desemboquen en debats que posen en qüestió l’orientació de les persones asexuals. Jay Mohedano té clar el que opina sobre el tema: “La gent es creu amb el dret de demanar-nos coses íntimes i d’exigir-nos respostes a les seves preguntes sobre nosaltres. Demanem respecte a la nostra intimitat i, en general, que ens deixin viure les nostres vides”. ■

Susanna Segovia

Expresidenta de la Comissió d'Igualtat i Feminismes i diputada de Comuns al Parlament de Catalunya

Combatre l'LGTTBI-fòbia. Quan l'amor venç l'odi

El 3 de juliol del 2021, el jove de 24 anys Samuel Luiz va ser assassinat d'una pallissa que li van donar 7 homes al crit de «maricón». L'assassinat del Samuel ha estat un dels punts més àlgids de violència LGTTBI-fòbica, però no és l'únic.

Podem anar més enrere, el 1991, a l'assassinat de la dona trans Sònia Rescalvo, mentre passava la nit al parc de la Ciutadella, també a conseqüència de la pallissa que li van donar uns neonazis. Entremig, nombrosos casos d'agressions, pallisses, insults i discriminacions cap a persones LGTTBI només pel fet de ser com són, d'estimar qui volen. Però també, durant tot aquest temps, el moviment pels drets de les persones LGTTBI –de la mà del moviment feminista– ha crescut i s'ha convertit en un actor social fonamental de transformació i reivindicació del dret a viure la diversitat sexe-gènere-afectiva amb orgull i sense por. Perquè l'amor venç l'odi.

L'assassinat del Samuel, juntament amb una preocupació creixent per l'augment de les agressions LGTTBI-fòbiques detectades per l'Observatori contra l'LGTTBI-fòbia en els seus informes anuals, va ser el detonant de la creació al Parlament de Catalunya del Grup de Treball contra l'LGTTBI-fòbia, a instància de l'Observatori, i amb el suport de cinc grups parlamentaris. Durant un any aproximadament, vam poder escoltar més de quaranta entitats de tot el territori que van exposar quina era la seva experiència, com treballaven, les seves propostes de millora, tot el que faltava per fer i com es podia millorar en la defensa i l'exigència dels drets de les persones LGTTBI.

En el diagnòstic i en les demandes, un clam unànim: Catalunya ha avançat molt en legislació de garantia de drets LGTTBI, però la manca de recursos econòmics i tècnics suficients ha impedit el seu desplegament. Com a resum, una reflexió contundent d'una de les compareixences: si s'haguessin desplegat la Llei 11/2014, del 10 d'octubre, de garantia dels drets de lesbianes, gais, bisexuals, transgènere i intersexuals i per a erradicar l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia, i la Llei 19/2020, del 30 de desembre, per la Igualtat de tracte i no discriminació, amb tot el pressupost i la voluntat política necessària, ni aquest grup de treball hauria estat necessari ni probablement estaríem parlant de la mateixa manera d'aquest preocupant augment de l'LGTTBI-fòbia.

«L'LGTTBI-fòbia és estructural. És intrínseca a la societat masclista i heteropatriarcal en què vivim»

L'LGTTBI-fòbia és estructural. És intrínseca a la societat masclista i heteropatriarcal en què vivim. Per això, el seu abordatge no es pot fer només basat en l'atenció de casos individuals, sinó que ha de ser un abordatge integral i transformador. I, en això, una aposta clara per una educació sexoafectiva transversal a tot el currículum educatiu és fonamental. I és una de les mancances més denunciades per les organitzacions LGTTBI. De nou, les polítiques públiques a Catalunya potser han abanderat molt discurs i relat pro drets, però amb pocs recursos i poca efectivitat per part de qui l'ha de garantir. Amb poca determinació i valentia política.

Una reflexió final constatada també al Grup de Treball del Parlament: l'augment de les agressions LGTTBI-fòbiques denunciades obeeix en gran manera a la normalització i la impunitat dels discursos d'odi i de les forces d'ultradreta –tant en l'àmbit polític com als mitjans de comunicació–, però també a una major confiança de les víctimes en els mecanismes de protecció, denúncia i reparació que ofereixen tant el sistema judicial com el sistema administratiu –com ara l'Oficina per la No Discriminació de l'Ajuntament de Barcelona. I, sobretot, respon a la determinació de moltes de les persones agredides a dir prou, a no deixar-ho passar, a fer front als discursos i agressions d'odi amb orgull i reivindicació del dret a la diversitat.

Com dèiem, l'amor i l'orgull vencen l'odi.

CONNECTA, COMPARTEIX, DIVERTEIX-TE

Uneix-te a una comunitat LGTBIQ+ diferent!

ASSOCIACIÓ DEL RAM DE L'AIGUA

ESPORT, CULTURA I LLEURE

Vòlei Platja · Pàdel · Futbol · Performance · Activisme
Scaperooms · Club de lectura · Escapades · I molt més

Troba el teu espai, fes xarxa amb noves amistats
i gaudeix amb nosaltres en un entorn segur

Ram
de l'Aigua

ramdelaigua.org

Escaneja'm i uneix-t'hi!

Naomi Lladó

Guionista i persona no-binària

L'Habitació

“L’habitació: Una de les principals condicions per a una vida sexual satisfactòria és que es reconegui a una persona el dret de la intimitat” FAGC Front d’Alliberament Gai de Catalunya, Manifest (1977)

Et vull explicar què hi ha a la meva habitació. Hi ha un mirall enorme, un armari ple de minifaldilles i calces, un llit de matrimoni que, algunes nits, deixo a altres. Una càmera i un trípode per a les fotos despulladi —o altres formes de mirar-me— i Grindr, per marcar-me en una casella de *Non-binary* que em fa flexible, que no compromet fantasies alienes. Comentaris trànsfobs sota publicacions innocents d’Instagram, missatges llargs i profunds amb homes i l’autoconvicció d’estar connectant —que si em sento ansiosi, *potser* vol dir vivi. L’eufòria enxampada mentre follem, quan ve com una onada, quan ve amb els “puta” o “nenaza” *impromptu*, la vergonya de comprometre la moral pel reconeixement; més agressions trànsfobes a Barcelona ressonen per les finestres, per les notícies. Les nits les passo senceres fingint sentir-me desitjati.

Si “l’armari” pertany a la sexualitat, aleshores el gènere, el segell *enorme* que dictamina la majoria d’experiències i privilegis als quals podem tenir (o no) accés com a persones polítiques, és “l’habitació” sencera.

Si et confesso quelcom, és addictiu el plaer de descobrir tot el que pots fer quan surts de l’armari al dormitori. He estat pornografiant els meus pronoms per viure la sexualitat amb èxtasi, de forma acumulada. *Cis*-passar amb la ploma m’ha fet sentir tan càlidi per dins que s’ha tornat un fetitxe. Els assetjaments sexuals a la feina han vingut amb l’eufòria de gènere de ser reconegudi. No sortir de l’Habitació s’ha tornat un fetitxe.

En altres paraules i paraules d’altres, el gènere és una habitació pròpia. A la meua, a totes hores, reconec l’armari. Però l’habitació és diferent. Alguns matins, l’he vist cada cop més petita. Tant, que si miro per la finestra, torno a veure el poble d’on vaig marxar. Surto amb les calces, la diadema, el *lip gloss*, per seguir sentint-me eufòric. Obro la porta pensant: “avui és el dia que tornaré canviadi. Avui és el dia en el qual seré agredidi”.

Et confesso quelcom: fa anys que no surto de casa.

Visualitza una habitació qualsevol a Barcelona.

Visualitza-m’hi a mi i posa’m el cos que vulguis veure.

«He estat pornografiant els meus pronoms per viure la sexualitat amb èxtasi, de forma acumulada»

Desesperadament vull despullar-me i que em diguis què hi veus. Ja no em reconec entre els esquemes, creences, prejudicis i depressions d’una habitació que no cultiva experiència si no és aliena, si no són codis de gènere matusserament associats a la meua sexualitat. Totes les pornografies de la meua habitació demanen sortir: els vídeos, els diaris, el cos. Els meus dits, incapaços de seguir tocant-me, volen escriure fora d’analogies pobres, “didàctiques” i “universals”. Les meves pors i ansietats, les que m’atrapen a risc de convertir-me en “indesejable” i “violentable”, volen transicionar.

Et vull explicar què hi ha a la meua habitació perquè m’ofega. Totes les transicions són, i han de ser, públiques. L’Habitació Íntima a la qual tinc dret ara ve amb vistes, però m’aïlla d’una vida social satisfactòria, comercialitza i privatitza el meu dormitori per tal de no trencar el sistema binari de sexualitats amb el qual em masturbo de forma malaltissa. M’aïllo d’experimentar el meu gènere, de tocar-me com toca, per seguir sent *només marica* una mica més.

Perquè quan fallem, tot el que tenim és la immediatesa del plaer: tancar els ulls cansats, redescobrir el batec, i com nois babaus, fugir cap a una bellesa intocable.

- Ocean Vuong. “La Masturbació dels Homes”

El col·lectiu LGTBI+ de Bòsnia: “Ningú és lliure fins que tots ho siguem”

Per Marco Siragusa, periodista especialitzat en els Balcans
Entrevista realitzada en col·laboració amb 'Meridiano 13'

A Bòsnia i Hercegovina, la lluita pels drets i la inclusió del col·lectiu LGTBI+ continua sent un tema de debat. A mesura que el país intenta avançar cap a la integració europea i una societat més moderna, els drets LGTBI+ encara provoquen tensions. Parlem de tot plegat amb els organitzadors de la Marxa de l'Orgull de Bòsnia i Hercegovina.

Malgrat algunes passes importants, el camí cap al ple reconeixement dels drets LGTBI+ a Bòsnia i Hercegovina és encara llarg i complicat. Quins són els obstacles més importants?

Malauradament, encara hi ha molts obstacles per assolir la plena igualtat. Per exemple, si ets una persona trans, només pots canviar legalment el teu gènere si et sotmetes a una transició mèdica completa. La cosa és que les persones trans no poden rebre l'atenció mèdica que necessiten a Bòsnia i Hercegovina i han d'anar a l'estranger. Per altra banda, les unions entre persones del mateix sexe encara no estan reconegudes i les persones LGTBIQ+ experimenten nivells més alts de violència i discriminació que la població general. Les respostes institucionals sovint són inadequades o inexistents. Pràcticament no hi ha partits que incloguin els drets del col·lectiu com a part integral de les seves propostes. De fet, molts polítics i partits s'oposen obertament a l'avenç dels drets LGTBIQ+.

Fa un any a Banja Luka (la segona ciutat de Bòsnia i Hercegovina) un grup d'activistes va ser atacat per hooligans protegits per la policia. Encara es desconeixen els autors de l'atac. Quina és la relació amb les institucions i, en particular, amb la policia?

Des de la primera Marxa de l'Orgull del 2019, hem treballat amb la policia del cantó de Sarajevo per desenvolupar una relació respectuosa i professional. I podríem dir que ho hem aconseguit. Per a la Marxa del 2023 la policia va permetre que les mesures de seguretat fossin més liberals, la qual cosa és important per nosaltres, ja que volem que la Marxa sigui oberta i accessible a tothom. No hi ha hagut mai cap incident de violència durant les manifestacions. La situació, però, dista de ser perfecta. Encara queda molt per fer perquè la comunitat LGTBIQ+ se senti segura i protegida pels serveis policials. Hem treballat molt dur per promoure la idea de protesta i reunió pacífica com a mitjà legítim de compro-

mís cívic democràtic. Pel que fa a l'atac que ha esmentat, es va produir a la jurisdicció de la República Srpska (una de les dues entitats de Bòsnia i Hercegovina). La investigació de l'atac encara està en curs. Tanmateix, és evident que la policia no va protegir els membres del comitè organitzador. Per tant, cal preguntar-se sobre la responsabilitat de la policia i els atacs. Cap societat democràtica pot permetre que els crims d'odi quedin impunes. No protegir un grup de ciutadans equival a no protegir tota la ciutadania.

Al març, Bòsnia i Hercegovina va obtenir llum verda a les negociacions per unir-se a la Unió Europea. Com pot ajudar això a la lluita pel reconeixement dels drets LGTBI+ al país?

S'espera que això condueixi a l'acceleració de l'aprovació d'algunes lleis, com la legalització de les unions entre persones del mateix sexe. Tanmateix, la situació actual del col·lectiu en alguns estats membres de la UE és molt preocupant. Per tant, la lluita pels drets LGTBI+ a la UE està molt lligada a la lluita a Bòsnia. En molts aspectes, aquesta continua sent una lluita comuna a tot Europa.

La Marxa de Sarajevo ha arribat a la seva cinquena edició. Què ha canviat en els darrers anys? Quins objectius s'han assolit i quins requereixen un esforç addicional?

El primer any de la marxa, el 2019, el centre de Sarajevo estava pràcticament assetjat per la policia. Volem que els participants se sentin segurs, però només ho podem aconseguir creant una societat que no sigui hostil cap a les

persones LGTBIQ+, que no sigui homòfoba i transfòbica. Aquest objectiu no l'aconseguiu encapsulant la Marxa o, pitjor encara, dificultant-ne legalment encara més l'organització. El nostre desig és que s'organitzin manifestacions a totes les ciutats de Bòsnia i Hercegovina. Haurien de ser celebracions de la diversitat i de com les societats han avançat en la superació dels seus propis prejudicis. Hem aconseguit el reconeixement que la Marxa de l'Orgull és una manifestació de protesta i que existeix per recordar els avenços que encara cal fer pel que fa als drets LGTBIQ+, però també la vitalitat del col·lectiu. El signe de maduresa d'una societat és la seva pluralitat i capacitat per protegir els drets de tots els ciutadans, independentment de la seva nacionalitat, ètnia, raça, orientació sexual o identitat de gènere, entre d'altres.

Quin serà el lema de la marxa d'enguany?

L'eslògan de la Marxa de l'Orgull de Bòsnia i Hercegovina del 2024 és «Volim da se ne bojim», que significa «M'encanta no tenir por». Aquest any volem posar el focus sobre la violència i la discriminació a les quals s'enfronten les persones LGTBIQ+ diàriament i com això afecta les seves llibertats i la capacitat de desenvolupar el seu potencial com a éssers humans. Les persones LGTBIQ+ pateixen més casos de violència en l'àmbit domèstic que la població general, però també violència en l'espai públic per la seva orientació sexual i identitat de gènere. I, com hem comentat abans, sovint les autoritats no aborden aquesta violència. Encara pitjor, es normalitza i banalitza.

Esperem conscienciar la ciutadania sobre la violència que pateix el col·lectiu diàriament. També esperem que les persones LGTBIQ+ siguin conscients d'algunes de les diferents formes de violència que experimenten. Les persones LGTBIQ+ mereixen estimar, ser estimades i no tenir por.

Teniu altres iniciatives en marxa a la resta del país?

Sempre intentem arribar a comunitats d'altres ciutats i organitzar esdeveniments abans de la Marxa per augmentar la visibilitat i la conscienciació sobre els problemes LGTBIQ+. També fem servir aquests esdeveniments per crear espais públics segurs i *LGBTI-friendly*. Volem demostrar que el compromís cívic és possible sense ser membre d'un partit polític o d'una ONG. Per descomptat, aquestes són coses importants, però podem organitzar el canvi d'altres maneres, com ara amb el desenvolupament de les lleis i la reforma de les institucions. Això sí, el canvi també passa per crear comunitat i ho volem fer a través de la nostra organització. La nostra esperança és que col·lectius com el nostre es creïn en altres ciutats perquè puguin tenir les seves pròpies manifestacions, però també treballar en temes socials més grans. La Marxa pot centrar-se específicament en temes LGTBIQ+, però es manté estretament en solidaritat amb altres qüestions de justícia social, com ara els drets de les dones, els gitanos, les persones amb discapacitat, la classe treballadora, els migrants i la justícia climàtica. Ningú és igual fins que tots siguem iguals. Ningú és lliure fins que tots ho siguem. Mort al feixisme, llibertat a l'amor!

Jordi Capdevila

President de l'Associació del Ram de l'Aigua

La necessitat d'espais de socialització més enllà de l'oci nocturn

La meua història personal és la de molts membres de la comunitat LGTBIQ+. Vaig néixer i créixer a un poble de la Catalunya interior, però podria haver nascut a Andalusia, al País Basc o a qualsevol altre indret del món, el lloc exacte no ve massa al cas. Vaig aterrar a Barcelona per a estudiar i de forma bastant orgànica em vaig anar quedant més a la ciutat, deixant enrere l'homofòbia que es respirava al poble, a l'escola, a casa i una mica pertot arreu. Altres companys han arribat a la ciutat amb l'excusa d'una feina millor, alguns han vingut conscients que allà on eren estaven massa assenyalats o perquè directament vivien en una situació de risc.

Som una bona colla de desarrelats que hem sortit a relacionar-nos, a buscar un entorn social, a fer amics, i n'hi ha qui diu que a formar una nova família, amb un concepte molt ampli del que significa família. La realitat que ens hem trobat és que l'oferta d'oci, els espais on conèixer altres persones, tendeixen a ser d'oci nocturn. L'oci nocturn està pertot arreu i hem d'agrair que els empresaris en algun moment es varen adonar que som un nínxol de mercat i van obrir algun local per a L, molts per a G, no gaires per a T, per a B, o per a I, i ben poquets per a Q+... i algun antre que manifestament es dirigeix a tots plegats. I ho celebrem, és fenomenal, ens agrada sortir de nit. Però no en tenim prou.

Tots tenim la necessitat d'arrelar-nos al lloc on vivim, de vincular-nos a la societat, de formar part d'alguna cosa més enllà de la mera existència personal, de generar la nostra xarxa de suport i de cures. Tenir una bona base social ajuda a gaudir d'una bona salut mental i és una necessitat bàsica. I la nit... la nit pot confondre molt. Amb aquesta voluntat última, amb uns quants companys ens vam decidir a fundar l'Associació del Ram de l'Aigua, ara fa no res, just a finals del 2023.

El nom de l'associació l'hem pres d'una expressió genuïna catalana, potser ja una mica en desús. Segons sembla, a les indústries tèxtils hi havia força gais que treballaven al ram de l'aigua (fent tints, estampats i els acabats de les teles) i d'aquí es va generalitzar dir que tal

«La voluntat del Ram de l'Aigua com a associació és reforçar el teixit social de la comunitat LGTBIQ+»

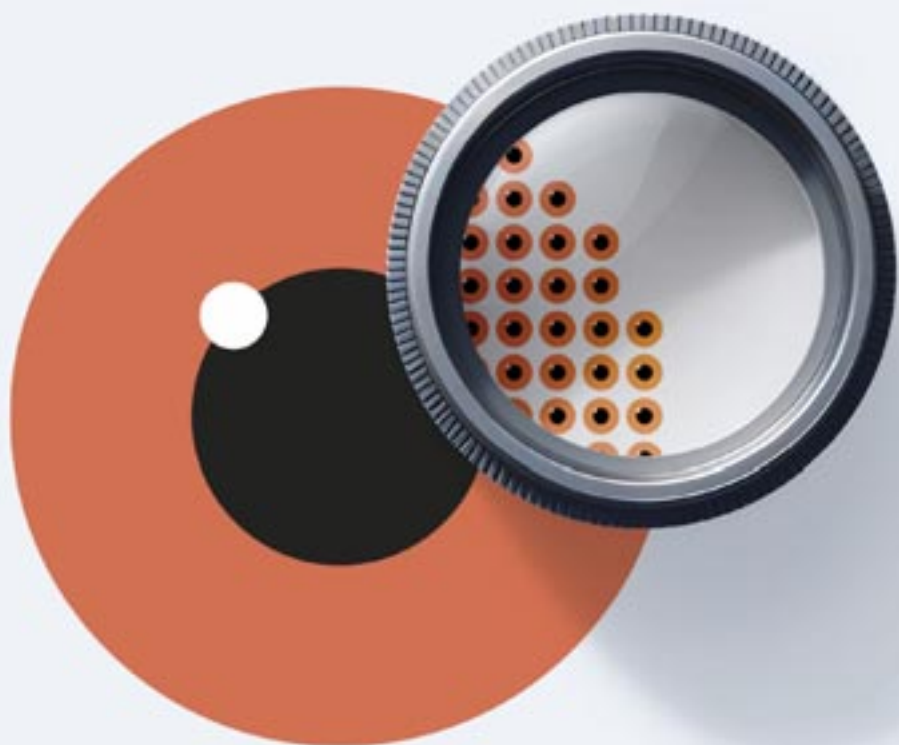
persona, o tal altra, era del Ram de l'Aigua. Doncs escolta tu, una cosa... som del Ram de l'Aigua, i amb molt d'orgull!

La nostra voluntat com a associació és reforçar el teixit social de la comunitat. Promovem, coordinem i fomentem activitats esportives, de lleure, socials, artístiques i culturals. També organitzem esdeveniments a porta oberta, amb tallers, xerrades i altres activitats per a conscienciar sobre qüestions LGTBIQ+ i per a exigir la igualtat, el respecte i la diversitat. I esperem poder col·laborar amb altres entitats i organismes que comparteixin els nostres valors per a defensar els drets del col·lectiu.

I tot plegat, per a poder gaudir d'espais de socialització més enllà de l'oci nocturn, on cadascú pugui anar teixint la seva xarxa dins la comunitat. Alguns tenen la sort d'haver-la trobat fàcilment, d'altres potser pensen que no la necessiten. Però són molts —i ho estem copsant en els pocs mesos que portem d'existència— que necessitem punts de suport, relacions on consolidar el creixement personal, bases sòlides sobre les quals bastir el nostre recorregut vital i, tant de bo, poder millorar el benestar d'altres que parteixen de situacions similars.

El Defensor del Lector

3.000.140 mirades (140 periodistes + 3 milions de lectors mensuals)

Partint del dret ciutadà a una informació veraç, a estar ben informats i del fet que ni els mitjans ni els periodistes es poden considerar propietaris del fet informatiu, neix a l'ARA el **Defensor del Lector**, una nova figura que garantirà encara més el periodisme lliure i compromès que representa el diari.

Com a Defensor del Lector, **Antoni Batista**, doctor en ciències de la informació amb 48 anys d'experiència com a periodista, serà un nou nexa dels lectors amb el diari, a qui es podran fer arribar queixes, dubtes i suggeriments. Batista els tractarà en el seu article quinzenal.

Contacta amb **Antoni Batista** a través del correu electrònic eldefensor@ara.cat o enregistrant un missatge de veu de no més

d'un minut al WhatsApp 653784787. Consulta l'estatut del Defensor del Lector i tots els detalls a ara.cat/defensor-del-lector

ara

Ruta per la PutiBarcelona Trans a càrrec de Violet Ferrer

Centre Cívic El Sortidor _plça del Sortidor, 12

13 de juny - 20 h

Algun cop t'has demanat com ha estat la història de les treballadores sexuals a Barcelona? La ruta per la PutiBarcelona Trans proposa resseguir les cicatrius que segles de persecucions i clandestinitats han deixat a la ciutat. L'itinerari és una descoberta de les lluites LGTBI+ i, especialment, de les dones trans, així com l'evolució de la prostitució a Barcelona des del segle XVII. Al cap i a la fi, són col·lectius que han estat denigrats, criminalitzats i estigmatitzats al llarg de la història. Una situació que no ha millorat gaire i que encara es perpetua en l'actualitat. La ruta comença a la rambla del Born per investigar els secrets que s'amaguen rere les carasses de pedra que custodien els carrerons del barri, marcat per la presència de les treballadores sexuals i per la seva proximitat al port de Barcelona. La guia de la ruta per la PutiBarcelona Trans és Violet Ferrer, una dona trans que encarna moltes de les històries que relata. Precisament, les connecta amb la seva pròpia experiència i els seus coneixements. Violet Ferrer és integrant de la companyia Tirititransstrans, que té com a objectiu visibilitzar els drets de les dones trans i combatre els prejudicis mitjançant les arts escèniques.

DARRERE LES PERSIANES

Breu història
de les lesbianes a Barcelona

Recorregut històric per la memòria de les lesbianes amb el còmic "Darrere les persianes"

 Centre LGTBI _Comte Borrell, 22

 20 de juny - 18 h

Darrere les persianes és una novel·la gràfica que traça un itinerari històric per la memòria de les lesbianes a Barcelona. El 20 de juny, el Centre LGTBI acollirà la presentació del còmic de la mà de les autores, Isabel Franc, guionista, i Rosa Navarro, il·lustradora. La novel·la gràfica proposa acompanyar dues estudiants de màster en el seu treball de recerca per la història silenciada i invisibilitzada de les lesbianes. Al llarg de la investigació, es trobaran amb figures destacades de la Segona República, descobriran les aberracions del franquista Patronato de Protección a la Mujer i resseguiran el fil fins a l'explosió social, cultural i artística de la Transició. La llei del matrimoni igualitari també tindrà un gran pes en la història. El llibre recull el testimoni i les memòries de les persones que van protagonitzar fites històriques clau pels drets de les lesbianes.

Arquitectures del disig

 CCCB_Montalegre, 5

 6 de juny - 18:30 h

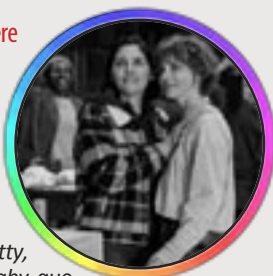
En la sessió del 6 de juny, s'indagarà al voltant de les arquitectures del disig des de la justícia climàtica, la política de reparació i la identitat. Algunes de les qüestions que es tractaran són els espais, els llocs i les històries LGTB+, així com els moviments de resistència, que també s'han diversificat.

MIFDB - Lèsbic

 plaça de la Virreina i plaça de Sant Pere

 6, 13 i 27 de juny - 21:45 h

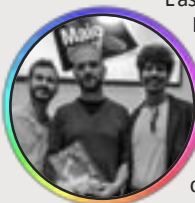
La Mostra Internacional de Films de Dones dedica part de la seva programació a la projecció a l'aire lliure de pel·lícules lèsbiques dels anys 90 i la dècada dels 2000. Els tres films escollits són *Bound (Lazos ardientes)*, *Itty, Bitty, Titty Committee* i *Chuck Chuck Baby*, que serà el primer cop que s'estreni a l'Estat espanyol.

Cap de setmana de germanor

 A prop de Montserrat

 7 al 9 de juny

L'associació del Ram de l'Aigua organitza L'Aplec del Ram, un cap de setmana de germanor a un cop de pedra de Montserrat. Durant els tres dies hi haurà tota mena de tallers i activitats, així com festa, creació de xarxa, descoberta i connexions. Es preveu que el preu total serà de 125 euros, amb pensió completa. Per inscriure-s'hi, cal contactar amb l'associació del Ram de l'Aigua.

BCN Gay Men's Chorus

 Teatre Condal_Paral·lel, 91

 8 de juny - 19:30 h

El Casal Lambda organitza una sortida cultural al Concert del Barcelona Gay Men's Chorus al Teatre Condal. Es tracta de la coral LGTB+ més nombrosa del país. Per assistir a la trobada, cal fer la inscripció al correu activitats@lambda.cat. El preu de l'entrada és d'entre 17 i 20 euros.

Ram de les Històries

 Ram de l'Aigua

 17/03/2024 - 8.50 h

El Ram de les Històries és el club de lectura de l'associació Ram de l'Aigua. Es tracta de la tercera trobada del club. En aquest cas, es debatrà sobre *L'home que es va enamorar de la lluna*, de Tom Spanbauer. Ara per ara, el tema central del cicle és la salut mental.

Trans i No Binari

 Centre LGBTI

 18 de juny i 16 de juliol

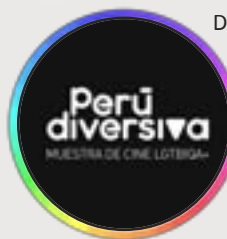

El Grup Trans i No Binari és un espai de socialització on poder connectar amb persones que exploren el seu gènere i compartir experiències. Al grup se celebra la diversitat des del respecte, l'amor, la cura i l'amabilitat. Tot allò que es comparteix a les sessions és confidencial. Les reunions es fan el tercer dimarts de cada mes.

Escenes Queer del Perú

 Centre Cívic El Sortidor_plaça del Sortidor, 12

 19 de juny - 19 h

Descobreix curtmetratges inèdits que exploren les històries i els desafiaments de la comunitat LGTB+ peruana, a càrrec de l'entitat Perú Diversiva. Després de la projecció, hi haurà un espai de diàleg i conversa, en el qual persones migrants i locals podran compartir les seves experiències i reflexions en un ambient obert.

El disig a través de l'art

 MNAC

 29 i 30 de juny - 13 h

El Museu Nacional d'Art de Catalunya farà visites comentades amb el títol *Una obra, 15 minuts. La diversitat sexual i el disig a través de l'art*. El comentari es farà sobre tres obres seleccionades on es farà una aproximació a la col·lecció amb una mirada més diversa. Les obres són els *Capitells del pilar de Camarasa*, joia romànica sobre el pecat i la culpa; la *Santa Alliberada*, d'Andreu Sala, que es pot vincular amb les reivindicacions *queer*; i *Repòs* de, Marisa Roëssel, una artista avançada a la seva època i lesbiana visible.

'Te estoy amando locamente'

 Centre Cívic Cotxeres Sants_Pas Frutuós Gelabert

 11 de juliol - 22 h

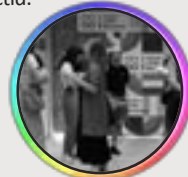

El Centre Cívic Cotxeres de Sants projecta a l'aire lliure la pel·lícula *Te estoy amando locamente*. El film s'ambienta a Sevilla, l'any 1977, en un moment en el qual l'homosexualitat encara és delictu. La trama mostra la història de lluita del moviment LGTB+ a Andalusia durant la transició, així com la discriminació que encara patia el col·lectiu.

Atenció LGTBI

 Centre LGBTI_Comte Borrell, 22

 De dilluns a dissabte

El Centre LGBTI de Barcelona ofereix servei d'atenció gratuïta a les persones LGTB i el seu entorn. L'objectiu és respondre, acompanyar-les i facilitar-los el camí. L'horari d'obertura és de dilluns a divendres de 15.30 a 20.30 h, de dimarts a dissabte de 10 a 14 h i els dissabtes a la tarda de 15 a 20 h.

Dulceida i Alba Paul seran mares

Xarxes

La influencer catalana Dulceida va anunciar a principis d'abril que està embarassada de la seva parella, Alba Paul. Feia anys que la creadora de contingut manifestava la seva voluntat de ser mare i els rumors d'un possible embaràs havien crescut en les últimes setmanes, després que veiessin la parella en una clínica de fertilitat. L'anunci de l'embaràs es va fer públic a través dels seus comptes d'Instagram, on Dulceida acumula més de 3,4 milions de seguidors i Alba Paul, més d'1,1 milions.

Dies més tard, Dulceida explicava a les seves xarxes que havien dut a terme el mètode ROPA, pel qual li van inseminar l'òvul fecundat de la seva parella. Així mateix, la influencer va agrair els centenars de missatges de suport, però també va lamentar els comentaris misògins i lesbofòbics: "Us molesta que hi hagi famílies de tota mena? Us molesta que un nen o una nena creixi feliç i amb molt d'amor?" I va afegir: "Nosaltres estem en la nostra plena llibertat de tenir fills amb els nostres cossos, uns fills que tindran dues mares, sí".

Tot i la felicitat inicial per gran part del col·lectiu, especialment entre lesbianes i bisexuals, Dulceida i Alba Paul van rebre crítiques per part de la comunitat LGTBI+ quan van celebrar un *baby shower* per revelar el sexe del bebè. Allò que reprovaven a la parella d'influencers era que si donaven importància al sexe del bebè, perpetuaven la idea que el gènere està relacionat amb els genitals de l'infant.

Foto: Instagram Dulceida.

Referent

Entre els famosos mainstream, costa trobar persones obertament LGTBI+. La falta de referents fa que Dulceida en sigui una excepció

Xarxes

La notícia de l'embaràs es va viure a les xarxes socials com un triomf col·lectiu, especialment entre lesbianes i dones bisexuals

Visibilitat

Dulceida és un dels primers personatges públics a declarar-se obertament bisexual i visibilitzar la seva relació amb una dona

Comunitat

Els seguidors de Dulceida sempre han donat suport a la seva relació amb Alba Paul, inclús quan van tallar

No t'ho perdís

Castells amb orgull

El divendres 28 de juny, Dia Internacional de l'Orgull LGTBI+, es farà una lectura de manifest després de l'assaig dels Castellers de Barcelona, a les 23 hores. L'endemà, dissabte 29 a les 12 hores, hi haurà un micròfon obert on diverses persones de la colla que pertanyen al col·lectiu LGTBI+ explicaran les seves experiències. A més, s'obrirà un espai de debat per posar en comú les diferents opinions al voltant de la comunitat *queer*. Les dues activitats són gratuïtes i tindran lloc a la seu dels Castellers de Barcelona, al carrer de Bilbao, número 212.

Famosos

QUI ÉS?

Influencer i creadora de contingut

Té més de 3 milions de seguidors a Instagram

QUÈ HA FET?

Ha anunciat que serà mare amb Alba Paul

La notícia s'esperava des de feia anys

A LES XARXES...

S'ha viscut com un triomf col·lectiu

Especialment entre lesbianes i dones bisexuals

Aida Domenech
Dulceida

Amor lèsbic durant el franquisme

Literatura

Una llum tímida (Editorial Empúries) és una novel·la d'Àfrica Alonso que explica la història d'amor de la Isabel i la Carmen, dues mestres que es van conèixer en un poble de València a finals dels anys 50, durant el franquisme.

L'autora combina la ficció amb la investigació de la seva història per donar lloc a un llibre dur, però emotiu que mostra la realitat de la diversitat sexual durant la dictadura.

D'alguna manera, la novel·la és un homenatge a les dones que van haver de lluitar i patir per poder viure en llibertat, especialment en un dels moments més foscos de la nostra història, com va ser el franquisme.

Les vides de les dones han estat històricament silenciades i invisibilitzades, com també les seves lluites i els seus èxits. Això encara es fa més evident en el cas de les dones lesbianes i bisexuals.

Una llum tímida, en canvi, pretén fer justícia amb la seva història, perquè el col·lectiu LGTBI+ sempre ha existit, però cal posar-hi el focus per recuperar la memòria. Els referents hi són, però s'han de rescatar.

El llibre està basat en la història real que també ha inspirat l'èxit teatral del mateix títol. A més, la novel·la també compta amb la versió en castellà.

Resistència

Si pensem en resistència franquista, sovint ens ve al cap la política. Una *llum tímida* demostra que també n'hi va haver per orientació sexual.

Justícia

Les lesbianes i bisexuals han sigut les grans silenciades i oblidades de la història. Posar sobre la taula les seves històries és un acte de justícia.

Memòria

Rescatar la vida de les dones, encara més d'aquelles que no existien per al relat oficial, és una qüestió de memòria democràtica.

Som i serem

Els referents LGTBI+ són escassos, cosa que ens pot fer sentir orfes en aquest sentit. Una *llum tímida* ens parla i ens diu que hi hem sigut sempre.

Llibre

La mala costumbre

Alana S. Portero

El llibre fa un recorregut per la vida de la protagonista, una dona trans que creix en un barri perifèric de Madrid als anys 80. La seva veu afilada i sensible fa un retrat de les dissidències de gènere. El llibre es va publicar fa un any, però ara s'ha editat als Estats Units, motiu pel qual ha rebut crítiques positives al *The New York Times* o *The Washington Post*.

Música

Belleza

Las Bajas Pasiones

Belleza és el nou EP de Las Bajas Pasiones, un dels grups de música referents en l'escena LGTBI+. "Per a nosaltres la belleza són també dos cossos no normatius fent-se un petó, embolicant-se o follant", declaren. Las Bajas Pasiones reivindiquen els drets del col·lectiu alhora que els agradaria que no només se'ls tingués en compte com a artistes *queer*.

Còmic

Darrere les persianes

Isabel Franc i Rosa Navarro

Es tracta d'una "breu història de les lesbianes a Barcelona", tal com resa el subtítol de la novel·la gràfica. *Darrere les persianes* traça un fil històric per la memòria de les lesbianes a la ciutat gràcies a la investigació de les seves autores. Amb un llenguatge àgil i il·lustracions que recreen fotografies icòniques, el còmic recull testimonis de persones que van lluitar pels drets de les lesbianes.

Pel·lícula

Te estoy amando locamente

Alejandro Marín

Ara que s'apropa el mes de l'Orgull i les manifestacions (o celebracions) del *Pride*, val la pena recordar quin és l'origen de les reivindicacions al nostre país, que ens han permès ser on som. *Te estoy amando locamente* narra la lluita del moviment LGTBI+ a Andalusia durant els primers anys de la transició, quan encara estava vigent la Llei de Perillositat i Rehabilitació Social.

Recomanacions

Alma Gamper Saez

Graduada en Filosofia, Política i Economia

En defensa d'*Orange Is The New Black* o a favor dels finals tristos

El 2016 la sèrie original de Netflix més vista era *Orange Is The New Black*. Aquesta popularitat s'estenia, per descomptat, a les audiències *queer* i sobretot sàfiques, que hi trobaven —potser per primera vegada— relacions lèsbiques (més d'una!) al centre de la trama, amb l'heterosexualitat passant a un segon pla i una Laverne Cox esplèndida (en lloc de l'enèsim home cis) en el paper d'una presonera trans. Alhora, *Orange Is The New Black* emmarcava aquests personatges en un context d'excepcionalitat com és la presó, la violència de la qual s'estenia a les relacions que s'hi establien, on la sexualitat jugava un paper dominant.

Un cop presents i visibles a la ficció audiovisual, que ens confirma que existim, convé preguntar-nos com és aquesta representació, quines possibilitats ens ofereixen aquests imaginaris. Els finals tràgics per a personatges LGBTIQ+ són tan recurrents que han merescut la seva identificació com a clixés amb el nom de *Bury Your Gays* (enterra els teus gais) o *Dead Lesbian Syndrome* (síndrome de la lesbiana morta). La visibilitat, a més, no és la mateixa per a tots els membres del col·lectiu. Per als personatges trans, aquesta realitat ha estat sovint més crua: quan, puntualment, han aparegut en alguna ficció, sovint han estat objecte de burla o de violència, a més de ser habitualment representats per actors cis del gènere oposat reproduint estereotips trànsfobs. Sembla, a més, com si les identitats dissidents o minoritzades només poguessin aparèixer d'una en una, com en la figura del "millor amic gai" que acompanya un grup d'amigues. Això queda lluny de la realitat d'un col·lectiu que és divers i sovint es troba en espais on les identitats dissidents no són minoria.

Confesso que al paràgraf anterior no he estat del tot honesta: he presentat una imatge caricaturitzada de la presència LGBTIQ+ a la ficció audiovisual que, si bé és un retrat prou fidel de la situació a mitjans de la dècada passada —durant l'auge d'*Orange Is The New Black*—, no s'ajusta al panorama actual, que és molt més divers, inclúsiu i esperançador. Lluny d'un imaginari hipersexualitzat i dis-

«Un cop presents i visibles a la ficció audiovisual, convé preguntar-nos com és la representació, quines possibilitats ens ofereixen aquests imaginaris»

criminatori creat des de la mirada heterosexual, els nous adolescents *queer* poden entendre's a través de ficcions tendres com *Heartstopper*, imaginar altres comunitats possibles com la de l'institut de la darrera temporada de *Sex Education* —on els estudiants populars són persones *queer* no-blancs i amb diversitat funcional— o sentir-se part d'una genealogia de solidaritat i lluita amb *Te Estoy Amando Locamente*.

M'agradaria reivindicar, però —ara que no ens hem de conformar amb personatges secundaris estereotipats amb final tràgic i podem triar en quines ficcions volem emmirallar-nos—, la importància de poder triar finals tristos i personatges LGBTIQ+ a vegades conflictius o estereotipats. Contra l'homonormativitat i les polítiques de la respectabilitat, que ens prometen guanyar el joc si respectem les seves regles, és interessant pensar el potencial polític dels estereotips que incomoden perquè impliquen la desviació de la norma —com la promiscuïtat o el qüestionament dels rols de gènere— en lloc de centrar els nostres esforços a desmentir-los. Celebrem, doncs, que vivim en un món on existeix *Heartstopper*, però no deixem de tornar a *Orange Is The New Black*.

Llibreria independent

Narrativa en castellà i català
Feminismes
Antiracisme
Maternitats
Ecologia
Món Àrab
Poesia
Literatura Infantil i juvenil
Pensament crític
Thriller, Negra i True Crime
Viatges

LA FIGAFLO

Llibreria · Espai cultural

📍 Plaça Rafael Casanova 3
08030 Abrera
☎ 681 06 40 41 (només Whatsapp)
☎ 93 410 50 05
📱 lafigaflorllibreria
📧 La Figaflo Llibreria
✉ lafigaflorllibreria@gmail.com

Espai Cultural

Presentacions de llibres
Tallers d'adults
Tallers per infants
Parades a Fires
Exposicions
Xerrades
Monogràfics d'autors i autores
Club de Lectura d'Autores "El Safareig"
Club de poesia "PoesaSafo"

www.lafigaflor.com

Juntes som més fortes

Llibreria, Formació, Sensibilització
www.accioperiferica.es

Carrer de Francesc Bolòs, 28. 08031 Barcelona
accioperiferica@gmail.com · Tel. 93 604 98 98

Elena Longares

Coordinadora del Servei Cruïlles. Espai d'atenció a adolescents i joves LGTBI+ del Centre d'Atenció Jove a les Sexualitats

Desafiant l'adultisme en les polítiques per a adolescents i joves LGTBIQA+

Fa unes setmanes *Orgull* va publicar un reportatge que visibilitzava les persones LGTBIQA+ en l'adolescència. Les persones participants explicaven que havien sortit de l'armari amb les amistats més properes quan tenien entre 12 i 13 anys, i que, quan ho van fer, es van sobtar davant les respostes positives que es trobaven.

No obstant això, si ens hi parem a pensar, veurem que les lleis i les polítiques de reconeixement i defensa dels drets de les persones LGTBIQA+ han estat dissenyades per persones adultes, i amb una mirada adulta.

És evident, per tant, que l'adultisme hi ha tingut un efecte important. Quan diem adultisme ens referim al fet que en el nostre context social tot es mesura des de la mirada adulta i per a la mirada adulta, supeditant a aquesta mirada les vivències i necessitats de les persones que es troben en altres moments del cicle vital, és a dir infants, adolescents, joves i persones grans. L'adultisme limita la sexualitat i les seves vivències a experiències associades a les persones adultes.

De fet, la sexualitat com a concepte és a encara força tabú en el nostre context social. Prova d'això és que, malgrat els intents de treballar-la de manera natural i incorporar-la al currículum escolar per part de bona part de la societat civil, especialment de les entitats defensores dels drets sexuals i reproductius, encara no s'ha aconseguit.

Si a l'adultisme li sumem aquest tabú al voltant de la sexualitat, el resultat és la invalidació i el menysteniment dels processos i experiències sobre autoconeixement, acceptació i autodeterminació de la sexualitat i el gènere en la infància, l'adolescència i la joventut.

Aquest context ens porta a una generació que, malgrat els avenços, moltes vegades pot continuar-se sentint sola i incompresa. És a dir, que malgrat que hem avançat en drets i polítiques públiques, les persones continuen fent els seus processos d'autodeterminació del sexe i el gènere en un entorn encara molt similar al que vam experimentar les generacions anteriors. Tot i tenir més referents, i informació més fiable i accessible, les experiències d'exploració de la sexualitat i del gènere es continuen donant molts cops en

«Una població jove que es qüestiona la sexualitat i el gènere de manera natural, però amb un context encara immadur, masclista i LGTBIQA-fòbic»

soledat i cert aïllament. És cert que el context ha millorat, i prova d'això és l'acceptació més gran de l'entorn d'amistats que explicaven lis adolescents en el reportatge. No obstant això, l'entorn adult immediat, com ara el familiar, continua sent percebut com un espai no segur.

Cal afegir-hi, a més, que segurament estem davant d'un canvi generacional històric amb relació a la sexualitat i el gènere. Un canvi que té a veure amb entendre la diversitat afectivosexual i de gènere d'una manera més integral i profunda, amb l'existència de referents de persones LGTBIQA+ en molts àmbits de la societat, i amb un major reconeixement de drets. A més, els canvis econòmics, socials i polítics dels darrers anys ens han portat a una major incertesa entorn a les nostres vides, fet que pot estar vinculat a una construcció de les identitats personals que ha passat a ocupar un lloc més central en el desenvolupament personal. Tot plegat ens porta a tenir una població jove que es qüestionen la sexualitat i el gènere de manera més oberta i natural, però amb un context encara immadur, masclista i LGTBIQA-fòbic, que dissenya polítiques públiques des d'una mirada adultista.

És per això que caldria anar trencant amb la mirada adultista. Com? Només es pot fer si donem veu a les persones adolescents, joves i, fins i tot, a infants. D'aquesta manera podrem conèixer les seves realitats, necessitats i especificitats, i les podrem començar a abordar, tant des de les entitats LGTBIQA+ com a través de les polítiques públiques.

Vols donar a conèixer les teves activitats?

Si ets una entitat o col·lectiu LGTBI+,
ORGULL t'ajuda publicant gratuïtament el teu anunci

Només has d'enviar-nos un correu a

 entitats@orgull.barcelona

Fes-nos arribar les teves activitats i els donarem ressò
a la nostra publicació digital Orgull.Barcelona

 noticies@orgull.barcelona

Cada dia notícies, entrevistes
i articles d'opinió a

orgull.barcelona

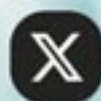
la publicació de reflexió LGTBIQ+

Revista Orgull

@revistaorgull

Eugeni Rodríguez

President de l'Observatori Contra l'LGTBI-fòbia

Discurs d'odi versus feixisme

El discurs d'odi és una de les estratègies clau de l'extrema dreta per abocar tot un seguit de conceptes contraris a les llibertats que hem anat desenvolupant al llarg de la història que són els drets humans.

L'objectiu és que calin de forma inconscient a l'imaginari col·lectiu com a fórmula per construir un argumentari fal·laç que obri la porta a comportaments i accions feixistes.

Segons el Consell d'Europa, el discurs d'odi es pot definir com "el foment, promoció o instigació de l'odi, la humiliació o el menyspreu d'una persona o grup de persones, així com l'assetjament, descrèdit, difusió d'estereotips negatius, estigmatització i la justificació d'aquestes manifestacions per raons de raça, sexe, gènere, identitat de gènere, orientació sexual, discapacitat... i altres característiques o condicions personals»

Al nostre país i a l'Estat, hem viscut moments de clara intensitat pel que fa a la propagació de l'odi. En concret, vam viure com la ciutat de Barcelona triava per fer el pregó de les festes de la Mercè una persona totalment posicionada amb discursos transfòbics i islamofòbics. Durant tot el procés de la tramitació de la llei trans estatal vam viure un dels escenaris més salvatges pel que fa a la utilització del menyspreu i la desqualificació vers les dones trans, en especial a les xarxes socials, que es van convertir en les clavegueres de l'odi.

Recentment, i dins de la campanya per les eleccions al Parlament de Catalunya, una dona trans candidata de la CUP va suportar i patir més de cent impropis atacs per la seva identitat de gènere. Aquests fets van ser denunciats per l'Observatori Contra l'LGTBI-fòbia a l'Oficina d'Igualtat de Tracte i la No-discriminació del Departament d'Igualtat i Feminismes de la Generalitat de Catalunya. En l'àmbit internacional hem vist com un candidat socialista era agredit al Parlament Europeu quan participava a Brussel·les en la campanya. Sens dubte, l'ambient creat per l'extrema dreta a Europa propicia aquest atac.

«La polarització política és l'estadi preferit per l'estratègia feixista per difondre el discurs d'odi com a eina que contamina les polítiques públiques»

La polarització política és l'estadi preferit per l'estratègia feixista per difondre el discurs d'odi com a eina que contamina les polítiques públiques i fa capgirar l'atenció mediàtica vers postulats ultraconservadors que justifiquen la seva agenda contrària als nostres drets i llibertats.

És fonamental recordar la importància d'identificar el discurs d'odi, un discurs que empobreix el llenguatge i que sempre té, entre d'altres, el racisme, la transfòbia, el masclisme i l'LGTBI-fòbia com a elements bàsics en el seu propòsit destructiu.

Laura Pi

Consellera Portaveu d'ERC a Horta-Guinardó.
Assessora de Feminismes, LGTBI i Ciutadania d'ERC Barcelona

Violències masclistes i LGTBI-fòbiques a les xarxes socials

Cada cop més, i malauradament, trobo missatges d'odi a les xarxes socials. La immediatesa, l'anonimat i l'escassetat de mesures de defensa dels col·lectius vulnerables són el brou de cultiu per als missatges discriminatoris i d'incitació a l'odi contra diferents col·lectius. També insults amb qualsevol cosa que troben en el teu perfil públic, crítiques destructives que poden afectar l'autoestima i el benestar emocional.

En el cas de les dones, també observo un doble biaix: insults específics pel gènere, crítiques de l'aspecte físic i violències masclistes de tota mena. El repertori es completa amb LGTBI-fòbia, racisme, grassofòbia, cosificació... En podríem dir un llistat malauradament llarg.

Jo, personalment, he rebut algun cop aquesta violència per la xarxa social X, una xarxa que, cada cop és menys constructiva i ha esdevingut un canal on l'odi i les violències són el pa de cada dia, sobretot cap a les persones que tenim un càrrec públic. Insults i atacs que busquen deshumanitzar-nos. Allò que no s'atreveixen a dir-nos en persona, ens ho diuen a través d'un perfil anònim, ves a saber amb quines intencions.

També he llegit amenaces i cal destacar la dificultat, un cop has posat la denúncia, per trobar la persona que hi ha al darrere. Com em va succeir el 2021, quan vaig rebre insults lesbofòbics d'una persona que em desitjava la mort per la xarxa social d'Instagram. Un compte que no tenia cap publicació, sense foto de cap persona ni informació.

A molts vídeos de la plataforma TikTok he llegit força comentaris LGTBI-fòbics, i de molts tipus, amb l'objectiu de minar la persona que se sent lliure per expressar-se i ser tal com és, cosa que fa que cada cop aquesta persona filtri molt més el contingut que publica per no rebre aquests comentaris. Aquesta autocensura té un impacte observable en el seu benestar emocional.

Hem d'arraconar els discursos d'odi i esbiaixats que, basats en la desinformació, enganyen i confonen, i posen en perill els drets i les llibertats de totes nosaltres.

«Calen estratègies adequades per donar resposta als atacs difosos per les xarxes socials i a les violències digitals»

Calen estratègies adequades per donar resposta als atacs difosos per les xarxes socials i a les violències digitals.

És més necessari que mai preservar i difondre la memòria democràtica de la conquesta de drets per part del moviment LGTBI+ al nostre país. Perquè, davant del creixement de l'extrema dreta i els discursos d'odi, la memòria democràtica és més necessària que mai.

L'ús de les xarxes socials és tot un debat. De vegades tinc la sensació que no som conscients de l'impacte i de les repercussions que, estic convençuda, tenen avui en les nostres vides i en les decisions que prenem. Fins a quin punt condicionen la nostra felicitat i manera de viure.

Tot i això, no tot és negatiu. Les xarxes socials són una eina per impulsar l'activisme i crear comunitat. Poden resultar una ajuda per connectar persones i difondre moviments socials. A més, l'activisme LGBTI a xarxes socials pot ajudar a donar visibilitat a la diversitat del col·lectiu, fet de gran importància per a les persones joves que sovint no tenen referents al seu entorn. Davant dels comentaris d'odi en molts vídeos, hi ha una comunitat de persones que també hi donen suport, es visibilitzen i confronten amb arguments aquests comentaris.

El món local és clau per fer front al sexili

El terme **sexili** és l'obligació que sent una persona del col·lectiu LGTBI de marxar a un altre lloc de residència per poder viure de manera lliure i oberta la seva orientació sexual, o també la seva identitat de gènere. A vegades això implica canviar de país, però és una realitat que, sovint, també pot suposar passar de viure en una zona rural a una localitat urbana amb més població.

La Diputació de Barcelona treballa amb els ajuntaments perquè ningú no hagi de marxar del seu poble i pugui viure allà la seva identitat sexual i de gènere amb normalitat / Shutterstock

Aquesta és una discriminació que la Diputació de Barcelona vol fer evident en el Dia Internacional de l'Orgull Lesbià, Gai, Trans, Bisexual i Intersexual, que com cada any se celebra el 28 de juny. A més de reivindicar la diversitat afectiva, sexual i de gènere, la Diputació vol posar èmfasi en el fet que moltes vegades aquestes persones han de marxar del seu entorn d'origen i traslladar-se a una gran ciutat per poder viure públicament la seva sexualitat i el seu gènere.

La Diputació de Barcelona, pionera en polítiques locals de diversitat afectiva, sexual i de gènere

La tasca de la Diputació de Barcelona en aquest sentit és fonamental. Com a "ajuntament d'ajuntaments" coneix de primera mà la realitat dels pobles i les ciutats de la província, un territori heterogeni on des de municipis petits i mitjans i d'àmbit rural es fan grans esforços per atendre la realitat del seu context més proper. Aquests municipis

s'enfronten a necessitats, potencialitats i reptes ben diferents a l'hora de desenvolupar polítiques locals LGTBI.

Així, la demarcació ha estat pionera en el desenvolupament de polítiques de diversitat afectiva, sexual i de gènere, especialment, des de l'aprovació de la Llei 11/2014, de 10 d'octubre, per garantir els drets de lesbianes, gais, bisexuals, transgènere i intersexuals i per erradicar l'homofòbia, la bifòbia i la transfòbia. Cada vegada són més els municipis que implementen polítiques LGTBI, i el món local resulta clau a l'hora de vetllar perquè aquest marc legislatiu sigui respectat i per construir territoris lliures de LGTBI-fòbia.

La Diputació de Barcelona, a través del Programa LGTBI de l'Àrea de Feminismes i Igualtat, dona suport tècnic, suport material i suport econòmic als ajuntaments per al desenvolupament de polítiques públiques per a la diversitat sexual i de gènere.

El Dia de l'Orgull Lesbià, Gai, Trans, Bisexual i Intersexual es commemoren els fets del 28 de juny de 1969 a la ciutat de Nova York, coneguts com la revolta de Stonewall, on per primera vegada es va denunciar la vulneració

de drets i la repressió social contra les persones LGTBI. Des d'aleshores els avenços assolits han estat molts.

L'any passat es va aprovar la primera llei estatal LGTBI per a la igualtat real i efectiva de les persones trans i per a la garantia dels drets de les persones LGTBI (Llei 4/2023). Han calgut gairebé 45 anys de democràcia per fer-la possible, i molta dedicació i reivindicació per part dels agents socials, de les persones i col·lectius LGTBI i també per part de les Administracions Públiques. Ara el camí ja està iniciat i compta amb el suport del món local, un àmbit decisiu per garantir la diversitat, per promoure el respecte i la integració de totes les persones i per defensar a qui pateix exclusió, violència o discriminació.

La Diputació de Barcelona treballa colze a colze amb els ajuntaments perquè ningú no hagi de marxar del seu poble o del seu petit municipi i perquè pugui viure allà on sempre ha viscut la seva identitat sexual i de gènere amb total normalitat.

Més informació a:
www.diba.cat/lgtbi

Tros vermellós de cel

Surto de la cuina decidida. Els ulls completament fixats en el que vull menjar, com els d'una fera en arribar la nit, noto com la pupil·la se'm dilata i adopta una forma vertical, felina. Em saliva la boca, se'm fa un nus a la gola. Els peus nus trepitgen amb subtilesa i alhora determinació el terra de fusta, suau i fred, com ho faria Diane Torr. A una mà, duc una ampolla de vi, l'agafo pel coll, amb els cinc dits de la mà dreta. L'ampolla està oberta, però plena, sento l'aroma que encara desprèn, com si acabés d'esprémer jo mateixa, amb aquestes mans meves, els propis granillons que conformen el vi, com si m'hagués pogut posar un gra de raïm entre les meves dents, i empenyent-lo amb la llengua li hagués pogut treure el suc, i fer-lo caure dins l'ampolla.

Acompanyo la porta amb el peu, sense perdre l'equilibri, i noto com em cauen dos flocs de cabells sobre els pits, sobre les aurèoles liloses i marronoses, sobre les pigues amb relleu que em broten a l'inici de l'estómac. Quan més m'apropro, més espai omple la petita llum tarongina de l'habitació, i més foscor queda enrere. La fressa del teu cos respirant sobre els llençols esdevé l'únic so que puc sentir, a part de les meves passes que fan trencar el silenci absolut d'aquest passadís musc.

Jaus mig adormida, amb la cabellera daurada sobre el cos, i la boca entreoberta. Amb els pits acomodats entre els braços i els ulls mig aclucats. Quan aconseguixo arribar amb la mirada als teus ulls, i palpo el desig amb l'aire que treus per la boca, somric, sabent-me hereva, veient-te egua. En arribar just davant de tu, d'aquest matalàs descompost, d'aquests llençols blanquinosos, suaus i emmotllables, d'aquesta olor de cos que omple aquest espai, t'incorpores i, amb els ulls de mel fosa i la boca vermellosa de gerd, tot mirant-me els ulls, agafes amb subtilesa l'ampolla de vi, i aixeques tant el rostre, i jo en contrast l'ajupo tant, que m'abrades els llavis amb els teus, com si fossin codony, com si te'ls volguessis beure.

Aprofito per acostar-me a la tauleta de nit que queda just a sobre del llit. Un moble reciclat molt poc pràctic per quan estàs estirada al llit, i massa voluminós per posar-lo a qualsevol altre lloc. Agafo el tabac i m'acosto al final del llit, per seure als teus peus. Desenganxo la petita cinta adhesiva que connecta els dos extrems del paquet i que protegeix l'interior, on descansa, intacte, un niu de tabac, una unió de fils, un engranatge de nicotina. Moc els dits amb cura i coneixement, primer col·loco el paper al palmell de la mà, després deixo caure uns quants fils amuntegats de tabac i, per acabar, col·loco el filtre a l'extrem dret i amb paciència i precisió, acompanyo la barreja de materials cap al final dels meus dits, cargolant-lo en un cigarro prim i condensat, premsat. El

«Gràcies a aquest silenci que ofereix l'absència de la veu, els cossos s'han compartit en conversa, fa estona que parlen»

porto als llavis secs i recullo del terra un encenedor negre. Amb el dit gros giro la roda de la pedra i la faig xocar amb el límit, fregant-se i esclatant, com dos cossos que es desitgen. Inspiro fort, sedueixo el fum, l'atrapo i el deixo anar. Tu arrossegues la part superior del peu, fina i blanquinosa, per les meves lumbar, un cop i un altre, amunt i avall. Tinc la mirada fixa a terra, al batec conscient, m'atrapa el tacte de la teva pell amb la meua, del teu frec constant i rítmic a la meua pell tensa, la que em subjecta el tors, la que aguanta la vida. L'habitació s'omple de fum alhora que tu t'omples de desig, i el tacte cada cop és més ràpid, més fort, més demanant. Em giro lentament i et trobo somrient, conscientment feliç que les teves exigències hagin donat resultat. Als llavis se'm dibuixa un somriure tímid. Acosto la cendra del cigarro al test que queda sobre la tauleta de nit poc pràctica, enfonsant els meus dits a la sorra, embrutant-me les mans. Em moc a arrapapeus per sobre del teu cos, per fi els meus ulls queden per sobre dels teus, i la teva barbata inclinada cap avall, ofereix la perifèria de la mirada, la que quasi només ofereix l'iris, la que només pot sorgir d'uns ulls esbiaixats, monstruosament construïts en la llibertat del cos, en l'expansió del desig. La boca entreoberta, les teves mans als meus malucs, els pits que es mouen alhora. I estant jo, aquí a dalt, i tu allà a baix, res té això a veure amb l'intercanvi de poders simbòlics, aquí estem tu i jo, que si estiguéssim estirades amb els dos lloms al llit, estaríem a la mateixa alçada. Estant jo aquí i tu allà, res hi ha a la teua mirada que tingui a veure amb la captivitat, amb la submissió. Perquè els nostres ulls són iguals, el nostre desig és el mateix. Aquests cossos que desitgen el desig, a l'altre i al propi cos, no han après res de l'establert, han reaprès el gest: a base de performar d'altres que no eren els seus, n'han inventat un. Han trobat un llenyatge comú, fins i tot en silenci, de fet, gràcies a aquest silenci que ofereix l'absència de la veu, els cossos s'han compartit en conversa, fa estona que parlen. Sense exigències ni imaginaris construïts, els cossos no esperen mai el gest de retorn, la comunicació és quelcom que sorgeix, no res que s'espera. I potser és justament això el que ens permet desitjar-nos d'aquesta manera, la distància que hi ha entre nosal-

«Que l'amagatall és un aquelarre de plaer, que mai ens havia agradat tant haver d'estar callades, però insubmises»

tres que ens manté a prop, la calma amb què ens referim a l'altra, el temps que fingim que tenim per estimar-nos. Com si la vida no passés, com si no es fes tard, com si mai fes mandra matinar després d'una nit en vetlla.

Entre les mans em queda el teu rostre polit i perfeccionat i, com en un sospir, ens trobem a la boca de l'altra. És des de la boca que ens estimem i acariciem, no són les llengües ni els llavis que ho aconseguen, són les ànimes que surten com si es tractés d'un conducte secret i es trobessin a l'àgora dels nostres paladars, com si haguéssim obert les portes del cel. I és allà on els nostres cossos descansen del desig, on s'obtenen i se cedeixen a l'altre, quan deixen de lluitar i es desfan.

Llisco progressivament fins que quedem completament l'una sobre l'altra i del mateix frec que fan els nostres peus noto l'impuls que em deixa moure'm amunt i avall. L'ampolla de vi ha quedat arrecerada sota el calaix de la tauleta, oberta. La veig de cua d'ull i en allargar el braç, la toco, l'aconsegueixo i la porto cap a mi. Acluco els ulls, inclino el cap subtilment, i deixo caure una mica del líquid vermellós i fruïter dins les cavitats humides de la meva boca. T'incorpores mentre gemegues. M'apropro a tu, a poc a poc, i gota per gota, compartim el brou, ens fonem en el suc. Després, amb juí vesso directament de l'ampolla la teca, tacant-te la pell platejada, els llençols daurats del reflex de la lluna i de la llum tarongina. La fredor del vi et sorprèn, emets un crit petit i concret, la cua del riure. Se t'infla subtilment la panxa en agafar aire, et cau el cap enrere, el coll queda al descobert i amb ell: les pigues; pessics d'espurna, engrunes de cendra, les passes a seguir per fer camí. Repeteixo quasi mecànicament, com si l'hagués après a escola, el procediment previ: introdueixo la corona de l'ampolla a la meva boca, deixo que em cogui el vi entre les genives, entre les ferides obertes de tant estrènyer, i després apropant molt els llavis a la teva pell rugosa, deixo que el líquid se m'escapi d'entre els plecs desperts del somriure. Com el riu fa camí a la mar, una esclatxa del color de sang traça una línia insurrecta, desviada, que cessa al niu del teu melic.

Lloc on el fi vellut que et protegeix comença, fent camí cap al tros vermellós de cel que tens amagat, uns pams més avall.

I mentre la resta dorm, les amants s'adoren, s'enlluernen, es comparteixen. I els cossos de la lletjor, de la renúncia, de la por, s'amaguen sabent que orbiten en sintonia, que l'amagatall és un aquelarre de plaer, que mai ens havia agradat tant haver d'estar callades, però insubmises. Que el nostre tacte és revolucionari, que el nostre gest és devoció, que el nostre desig és resiliència.

RELAT LITERARI

Núria Marín
Escriptora i graduada
en Estudis de Gènere

Jordi Petit

Activista LGTBI i col·laborador de la Fundació Enllaç

Coneixes la Dorothy?

La desmemòria LGTBI. La frase del títol segurament us resulta estranya. Durant molts anys preguntar si tenies amistat amb la Dorothy era la manera discreta de connectar entre homosexuals als Estats Units. Dorothy fou la protagonista de la pel·lícula *El mag d'Oz* (1939), interpretada per Judy Garland, que va esdevenir diva referent en un país on l'homosexualitat estava penalitzada. Van ser dècades dures, fins que van esclatar els aldarulls de Stonewall a Nova York el 1969. La ciència va avançar molt tot desvetllant la diversitat afectivosexual de la societat, mitjançant l'Informe Kinsey, del 1947, i l'Estudi Evelyn Hooker, del 1957. Ho podeu trobar tot a internet. No fou, però, fins a 1990 que l'OMS va esborrar l'homosexualitat del llistat de malalties, fruit de la lluita.

Abans de la Segona Guerra Mundial va existir una primera generació del moviment homosexual, encapçalat a Alemanya pel Comitè Científic Humanitari. Va fer molt de soroll arreu d'Europa, fins a inicis dels anys 30. La Viquipèdia us ho explica. El nazisme va eliminar tot allò i es va produir un Homoholocaust oblidat: milers foren deportats als camps d'extermini. El documental *Paragraph 175*, que es troba a Youtube, mostra un Berlín liberal on tot era festa fins que els nazis puguen al poder i comença l'infern. D'obligada visió. Llavors semblava impossible anar enrere. Mentrestant, a l'URSS, la inicial obertura en temps de Lenin fou capgirada el 1934, quan Stalin va penalitzar l'homosexualitat i començaren les deportacions a Sibèria.

Si mirem el nostre passat, després del trienni liberal de 1885 l'homosexualitat va quedar despenalitzada, va tornar a ser il·legal durant la dictadura de Primo de Rivera i de nou fou esborrada del Codi Penal durant la Segona República. Això no vol dir que la societat acceptés, ni de bon tros, les relacions entre persones del mateix sexe. Foren temps de doble vida, de clandestinitat, de culpa i suïcidis. Arrosseguem una llarga història de domini de la moral catòlica. En aquells anys van existir locals bohemis de trobada a Barcelona com La Criolla, ja desaparegut.

Tenim a l'abast un llibre magistral que descriu aquell període fins al present, escrit per Alberto Mira i editat per Egales: *De Sodoma a Chueca*. Recomanada lectura. Parlem d'unes categories o identitats LGTBI d'avui, però llavors tot

«Tot el que avui gaudim no fou gratuït, ningú no ens va regalar res. Cal fer memòria per no retrocedir»

eren sodomites, homosexuals, maricons, bollerres. Els conceptes de transvestit i de transexual no existien com a tals, però sí les persones que així eren.

Avui que podem accedir a publicacions, espais segurs i xarxes de contactes; avui que hem conquerit força igualtat legal (no sempre social), cal recordar que sota el franquisme va existir una terrible repressió, on la primera víctima fou Federico García Lorca. Ens van aplicar dues lleis, la de "vagos y maleantes" i la de "perillositat social", que van promoure una persecució policial en la qual sovint era la família o el veïnat qui denunciaven els homes que vivien junts.

Les lesbianes eren invisibles (hi ha molt pocs expedients d'aplicació de les lleis franquistes) i les persones transsexuals les més apallissades i, fins i tot, assassinades. La manera de connectar entre homosexuals era preguntar "entens?" i l'arribada del turisme va facilitar alguns llocs on es van permetre locals de trobada als 60 a Torremolinos i a Sitges, tot i que la policia hi feia sovint detencions massives. Regnaven la por i el rebuig social.

El moviment d'alliberament LGTBI va arrencar a Barcelona un 26 de juny de 1977, i la policia va dissoldre la manifestació violentament. La crisi del VIH-SIDA va suposar un retrocés i l'actuació de les entitats LGTBI va anar canviant l'opinió pública a partir de la visibilitat i els drets conquerits a poc a poc. Tot el que avui gaudim no fou gratuït, ningú no ens va regalar res. Cal fer memòria per no retrocedir.

L'Observatori canvia de nom

Som l'Observatori Contra l'LGTTBI-fòbia

Si has patit qualsevol situació
discriminatòria per motius d'orientació
sexual, identitat o expressió de gènere som
al teu costat!

**OBSERVATORI
CONTRA
L'LGTTBIFÒBIA**

Lobservatori.cat

Oficina per la No Discriminació

VINE. T'ESCOLTEM. ACTUEM.

L'Oficina per la No Discriminació lluita per garantir els drets de tothom i ajudar a construir una societat més justa i cohesionada.

Per això, acompanya les persones que pateixen qualsevol tipus de discriminació, les assessora jurídicament per denunciar-ho i treballa per la sensibilització de les ciutadanes i els ciutadans de Barcelona.

Contacta amb nosaltres

C/ Ferran, 32, 08002 Barcelona

+34 93 413 20 00

barcelona.cat/oficina-no-discriminacio

